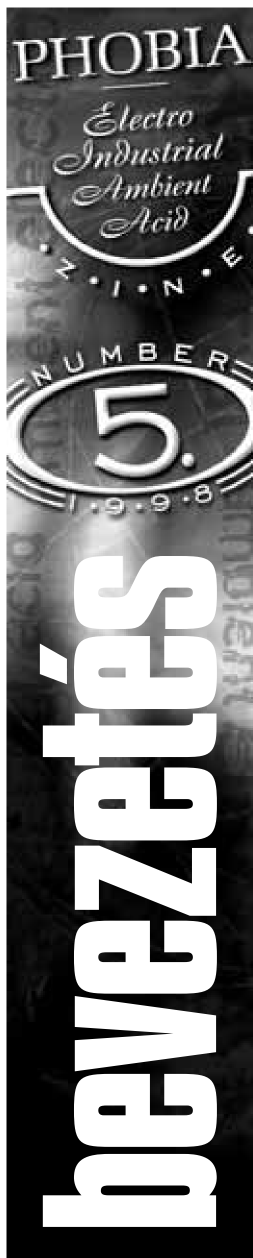
phobia

electro industrial acid ambient

9028 GYŐR, MOZSÁR U. 42/B · HUNGARY

Ez az újság jórészt 1997-ről szól. A lemezekről, a gondolkodásunkról, az akkori világ(unk)ról. Elég sokat késett a kiadás, így a cikkek egy része némileg aktualitását vesztette. Annyiban viszont aktuálisak, hogy még ebben a mai magyar zenei havilapdömpingben sem lehet olvasni azoknak az együtteseknek a nagy részéről, akikről itt olvashattok. Ha naprakész információra vágytok, látogassátok meg Internetes oldalunkat, ott rengeteg érdekes dolgot lehet találni, olyat is, ami nyomtatásban sosem szerepelt ezen újság lapjain.

Köszönettel mindenkinek, aki ösztökélt és segített minket az 5. szám elkészítésében,

a Phobia 'zine szerkesztősége
1998 júniusában.

Készítették
Kővári Péter, Pauer Péter, Bodrossy Márk.
Cím / Address
9028 Győr, Mozsár u. 42/b Hungary • Tel.: 06-96/419-408
E-mail
ppauer@babolna.datanet.hu
Homepage
http://www.babolna.com/phobia

Ez a lemez (*„Beyond Life With Timothy Leary”*) a Mercury Records gondozásában jelent meg 1997-ben. Tulajdonképpen egy konceptalbum Timothy Leary (1920–1996), íróköltő, filozófus és tudós, LSD és Internet-guru életéről, az ő szövegeivel, főleg David Silver és Jim Wilson aláfestő zenéjével, kivéve Ian Rich-et, a Moody Blues-t, és Al Jourgensen-t, aki egy kimerítő gitárszaggató vágtáig szintén szerepel a lemezen. És hogy miről is szól pontosan ez a lemez? Arról, ahogyan Tim Leary gondolkodik, elmélkedik, él, vágyakozik, lélegzik, és... ahogyan meghal.

eternal note ÖRÖK HANG

Most, jön az energia / energia folyam / itt van / névtelen / időtlen / a fény sebességével / túlsodor a félelmen / túlsodor a vágyakon / befelé a titok titkaiba / át a kíváncsiságok mindenségének kapuján / nyitva van, meztelen ÉN / a hang szövevényén átlebegve / fény / ragyogó / lüktető / remegő / fényhullámok / örök hang / reszkető fény-háló / hanghullámok / egybeolvadva a látvánnyal / lassan körbeforogva / örök hang / szikrázó energia / fényörvény / a hang szövevényén átlebegve / középre fókuszálva / le a vibráló hálóba / Te vagy a fény / Te vagy a hang / átlebegve / ez a Te tested / át tudsz áramolni tűz-vérűen mindegyik átszőtt folyosón? / lüktetve az élet pulzálásától / túlsodor az életen és a halálon az emlékek puha létráin lefelé...

goodbye, goodbye ISTEN VELETEK

Most lefekszem aludni hideg kristályminták közé / aminosav ősök... / most meghalok / mielőtt felébredek a csendes ürességben / galaktikus űr / megcsillámlik az energia molekuláris vázán / az életen túl / fényesség és csillagok / csend / csillámló üresség / atom-vákuum / minden dolgok őse / itt kint, itt kint / minden élesen lekerekített / minden kerék tovasiklik a fény puha útjain / tündéri patak forrás nélkül / bevezetés az életbe / galaktikus játék / fényesség övezi / halálos spektrum / ékes közöny, ékes közöny / Merre van a haza? / ékes közöny / Vissza akarok menni! / ékes közöny / Vigyél vissza, vigyél vissza! / ékes közöny / Ez csak egy álom? / ékes közöny / Istenem, nagyon hideg van itt! / Figyelem! / A nap redőnyök nyílnak, csúkódnak / Halálos... Fúzió... Szerelem... Veszély... Fényesség... Fúzió... Üdvösség... Fúzió / Minden oké, ki a következő? / belecsúszom a fúzióba / Isten veletek, isten veletek / belecsúszom a fúzióba / hideg, üres, vákuum, csillagok... / fekete, fekete / belecsúszom a fúzióba / Isten veletek, isten veletek...

Itt van a KMFDM kilencedik nagylemeze, aminek a címét már végképp nem tudom kiejteni. A nagy szlogengyártók most valami egészen új dologgal álltak elő, ez a lemez nem követi annyira a KMFDM-sémákat, néhol egészen meglepő techno-EBM elemek fedezhetők fel. Köszönhető ez annak is, hogy részben mások működtek közre, mint az XTORT-nál. A KMFDM jelenleg 3 tagból áll: Sascha Konietzko, En Esch és Günter Schulz, az új lemez segítői pedig: Tim Skold (Skold, Shotgun Messiah), Ogre (Skinny Puppy), Raymond Watts (Pig), Abby Travis (Beck, Elastica), William Rieflin (Ministry, Rev-Co), Michel Bassin (Treponem Pal).

A KMFDM 1984-ben alakult Párizsban, amikor is Sascha Konietzko találkozott négy lengyel csávóval egy bordélyházban.

Sascha: *„Csak úgy ültünk ott a társalgóban. Szükségtelen mondanom, hogy egy árva fillérünk nem volt semmire, csak likőrre."*

A zenekart még nem hívták ekkor KMFDM-nek, de felkérték őket, hogy nyissanak meg egy művészeti előadást ott, Párizsban. Az egész nem volt nagy szám, de ott született a 'Kein Mehrheit Für Die Mitleid' (semmi többséget a kisebbségnek) szlogen, ami a banda szerint igazából semmit sem jelent.

„Az egész dolog annyira hatott ránk, olyan bizarr volt, nem tudtuk elfelejteni, és a következő alkalommal, amikor felléphettünk, elhatároztuk, hogy ugyanazt a koncepciót fogjuk alkalmazni a névvel együtt, de csak a kezdőbetűkkel. Így lett KMFDM. Aztán később találkoztam En Esch-el, és így lett aztán belőlünk egy kibaszott állatkert."

Konietzko Hamburgban nőtt fel a tv előtt. Egyszer látott egy show-t, amiben szerepelt David Bowie, T. Rex és Alice Cooper. *„Nagyon tetszett. Én voltam a legnagyobb David Bowie rajongó, a legnagyobb Marc Bolan rajongó. Mindig azon gondolkoztam azzal a fiatal agyammal; vajon mi kell ahhoz, hogy én is ilyen legyek? Elkezdtem gitározni, még flamenco gitáron is tanultam."*

Ekkortájt alakította meg Sascha az első bandáját, amit persze még sok követett, és pár év múlva egy Sex Pistols koncerten történt az, hogy:

„Rájöttem, hogy az égvilágon nem kell ahhoz semmi, hogy híres zenész légy. Csak valami stílusod legyen. Nem kell tehetség, zenei előképzettség. Csak akarnod kell, hogy csináld. Késztetés kell. Ők nyitották ki a szemem."

Ekkor már létezett a Kraftwerk, a Neubauten és Sascha, apja ösztönzésére, elkezdett foglalkozni ezekkel az elektromos kütyükkel. Találkozott Raymond Watts-szal (Pig), akinek volt stúdiója egy régi repülőtéri bunkerben.

„Watts Londonban élt azelőtt és amikor bemutattam neki En Esch-t, azt mondta: 'Na már megint egy fura német!'. En Esch már akkor sem volt teljesen tiszta, ilyen fekete lukacsos pólót hordott, jobban állt rajta, mint sok nőn. De rendkívül jó dobos és ütős, tud énekelni, gitározni, szintetizátoron játszani. Kezdtünk zeneibbé válni!"

Esch: *„Mindig is izgatott a dolog, hogy electro-discot csináljak. Mint dobos pedig az izgatott, hogy hogyan szól a dobgép, mit is tud, mennyire hiteles. Soha nem úgy gondoltam rá, mint egy hideg gépre. Sok élet van benne és sok érzés, ha jól bánsz vele."*

Így kezdődött hát a történet, s 1997-re sem ért véget. Szeptember 23-án megjelent az új lemez, melynek címe 5 szimbólum: egy robbanás, egy halálfej, egy bomba, egy spirál és egy dühös ököl.

Sascha: *„Igenis van címe az új lemeznek. Van címe, de az szimbólumokból áll. A cím maga a szimbólumok. Miért kell, hogy minden kiejthető legyen? Nem kell. Mindenki meg volt őrülve, pláne a lemezcégnél, hogy 'Hogyan fogjuk ezt begépelni a számítógépbe? Hogyan ajánljuk az embereknek, hogy megvegyék? Nem tudjuk kimondani a címét!'. Hol érdekel ez engem? Ez nem az én dolgom. Leszarom. Az én dolgom, hogy zenét csináljak."*

„Hogy milyen az új lemez? Hallhatsz rajta régi KMFDM-et, új KMFDM-et és nem KMFDM-et. Utálom a lemezt. Azt hiszem ez az eddigi legjobb lemezünk, de gyűlölöm. Gyűlölöm, mert annyira szeretem. Tudod, ez a szeretem-gyűlölöm dolog. Gyűlölöm, nem tudom meghallgatni, de tudom, hogy nagyszerű lett."

A lemez egyébként tényleg más lett, jobb lett, furcsább, kevesebb a gitár is.

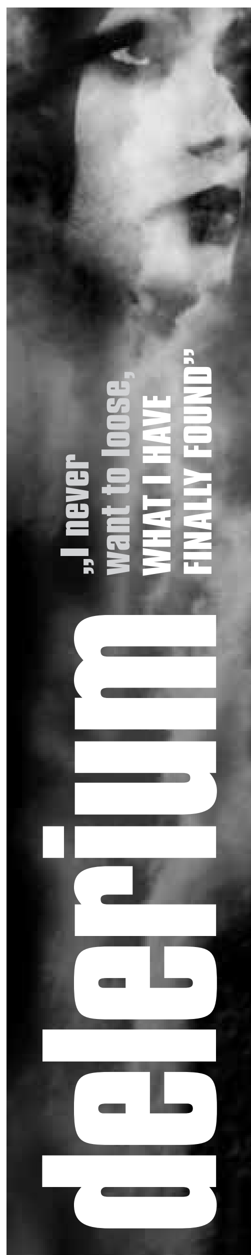
„Sokkal de sokkal érdekesebb gitár helyett mindenféle hangot használni, mélyeket, basszust, követni a régi, bevált mondást: a kevesebb több."

A US turné, a *„Treat For The Freaks"*, október 31-én indult, előtte Európában volt a zenekar 3 hétig, melynek keretében október 18-án, Bécsben, a Libro Halleban is felléptek a német Rammsteinnel.

„Hogy milyen egy KMFDM koncert? Nem kell csak füstbombákra meg repülő dolgokra gondolni, mi csak olyanok vagyunk, amilyenek egyébként. Mindenki játssza, amit kell, a háttérben azért megy egy lemez, hogy amikor kell, beadja a legújabb szlogenünket. Ennyi. En Esch marhára szereti ezt. Én annyira nem vagyok oda a turnéért. Az évek során oda jutsz, hogy 'már voltam ott, már csináltam azt'. Ez mindig ugyanaz. Mindig túl sokat cigarettázok, túl sokat iszom, túl sok lasagnát és pizzát zabálok. A végére eleged lesz. Ah shit. Azért végül is jó ám. Hiszen akkor nem mennénk el újra és újra. Az egész nagyon jól szól, csak a közönség nem mindig jó. Ha más koncertekre megyek, rengeteg rossz közönséget látok – én nem játszanék előttük. A miénk azért általában jó. Fény van a szemükben és csillogás, az energia fénye – néha az agresszió egészséges töltete, szóval ezt azért mindig jó látni."

Forrás: ROCKPILE

1997 áprilisában megjelent a *„Karma"*, a legutóbbi Delerium lemez, csodaszép kivitelezésben, az ember szinte félve nyúl hozzá, nehogy megsérüljön ez a szentség, ami olyan gyönyörű, olyan kidolgozott, olyan tökéletes, hogy az már isteni származású. Ha nem hallgattam volna már 7 éve is a Deleriumot, azt mondanám, hogy ez world music és semmi több, de tudom, hogy ez egészen más, ez több annál, ahogyan a Dead Can Dance is kiemelkedik a skatulyából és a Deep Forest meg jól bennemarad az Enigmá-val együtt.

Mit is mondjak, kicsit megváltozott a Delerium zenéje, vagy inkább a felépítése, ha azt vesszük, hogy hogyan is szólt a *„Faces, Forms and Illusions"* 1988-ban (persze én is csak 3 évvel később hallottam). Szóval a struktúra sokáig az volt, hogy a számok 8–10 percesek, lassan, önmagukból építkeznek felfelé, egyre több hang jön be és megy ki, és valami őrületes katarzisban a lelked elhagyja a testedet... Mindez a '94-es *„Semantic Spaces"* albumon már nem annyira egyértelmű, ez a lemez már forradalmi volt, elhagyva a sötét és mély gondolat/hangulatvilágot, ami eddig annyira jellemezte a Deleriumot. Itt már hallható egy gyönyörű, lágy női hang: Kristy Thirské (lsd. Phobia 2), és valahogy az egész fellazultabb, könnyedebb, még reggae elemek is felfedezhetők, szóval itt kezdett a Delerium igazából „világi" zene lenni, itt kezdtek el számok, dalok lenni, ami most már 50%-ban uralja a *„Karma"*-t is.

Az új Delerium lemez zeneiségében szerintem egyszerű, bár néha olyan hangokkal, gitárbetétekkel lepik meg az ember fülét, hogy beleborsódzik a hátam. Igazából a ritmusok terén nem vitték túlzásba, nem bonyolítgatták, nem beavatott Enigmának hinné, de jó az, nagyon jó, hogy több énekesnőt is felkértek, és azok sok számban énekelnek – ugyanis lehet, hogy nem bírnám már a Delerium könnyed, szép, tiszta zenéjét hallgatni 100 percen keresztül. Ennyi ugyanis az új lemez, vagyis a special edition multimédiás fileokkal, az enélküli két nagyon jó számmal kevesebb.

A *„Karma"*-n tehát vendégénekesek voltak, név szerint Kristy Thirsk, Camille Henderson, Sarah McLachlan és Jacqui Hunt. Lisa Gerrard, azaz a Dead Can Dance énekesnője csak közvetve énekel a lemezen, ugyanis felhasználták a hangját két számhoz. Rendkívül nagy szerepe van még Greg Reely-nek, aki felvette és mixelte a lemezt, ugyanis nagyon szépen szól és profin van keverve, ha a CD-k többsége így szólna, több jó zene és banda lenne, mert akárki akármit mond, rendkívül sokat számít egy lemeznél, hogy hogyan vannak kikeverve a hangok, mennyire teszi ez élvezetesebbé a zenehallgatást.

A következőkben Bill Leeb és Rhys Fulber, a Delerium két tagja mond egy-két dolgot a lemez készítésével kapcsolatban. (az anyagot a speciális kiadású *„Karma"* multémédiás része tartalmazza)

„Azt hiszem ennél a Delerium lemeznél kivételes helyzetben voltunk, ugyanis egészen klasszikus dolgot műveltünk. Nem akartunk megint egy rakás sample-t használni, és a nagy részét inkább élőben vettük fel. Rendkívüli élmény volt, bementünk egy templomba, ott volt 12 ember, előttük mikrofon, alájátszottuk a ritmust és felvettük az egészet, olyan 'deleriumos' volt a hangulat."

„Valami csodálatosat akartunk létrehozni, amit a Tiédnek tudhatsz, ami felemeli a lelked, ami reményt és fényt hoz és mindeközben megnyugtat."

„Ez az egész arról szólt, hogy zeneibbé tegyük a dolgokat, szükség volt egyfajta időzítésre, hogy minden a lehető legjobban passzoljon a zenében, azt hiszem ez néha a legnehezebb dolog , de én ezt szeretem az egészben, igazzá tenni valamit, ami teljesen különálló."

„Az igaz, hogy a dallam, a melódia már megvolt, de nem hagyhattunk mindent a vokalistára, hogy ő vigye az egészet (a „Semantic Spaces"-nél így volt). Persze csak segítettük őket pár hanggal, aztán hagytuk őket, hadd tegyék, amit mindennap tesznek."

„Rengeteg forrás van már manapság, és ezerféleképpen tehetsz össze két hangot, rengeteg a lehetőség. Szabadon tehetsz, amit csak akarsz, és azt hiszem, ez teszi a dolgot igazán érdekessé. Nagyon sok népzenei lemezt hallgattam mostanában, úgy gondolom elég nehéz „megfejteni" őket, főleg ha nem ismered a kultúrát ahonnan származik. Szerintem sokkal izgalmasabb, ha két különböző dolgot illesztesz össze, mondjuk két különböző kultúra elemét, persze jó, ha ismered a történeti eredetüket, így biztosan megérted őket és talán mások is könnyebben megértik."

„Nagyon szeretem a technológiát, nagyon szeretem felhasználni a zenekészítéshez, hogy bármit el tudok játszani szintetizátoron, ez a legfontosabb számomra. Imádom a zenét és szükségem van rá. Szeretem, hogy a technológia mindig készen áll arra, hogy használjuk, a samplerek és a szintetizátorok, mindenki megveheti őket, mindenki előtt készen áll ez a dolog, csak rajtad múlik."

„Szeretnék még több élő hangzást a zenénkbe, gitárokat is, feldobja az egész számot, az elektronikát, az egészet sokkal természetesebbé teszi. Nem szeretem, ha hallatszik egy zenén, hogy na ez szintetizátor, ez gépzene."

„Szerintem az elektronikus-, a nép- és a világzene manapság jól kiegészítik egymást, jól megférnek. Úgy látom, minél több dolgot kell megvenni, a világ minden tájáról CD-ket gyűjteni, ez az egyetlen út, hogy összerakj dolgokat."

„Mindig is a jobbra törekedtünk, soha nem elégedtünk meg, hiába hittük azt, hogy na ez egy jó album lett, mindig volt még egy jó hangunk, jó ötletünk, ezért is nehéz befejezni egy számot, hátha tudom még jobbra csinálni. A legjobb dolgok az első órában jönnek, ha egyedül vagy és tudod a legspontánabb ötletek

általában a legjobbak."

„Általában először a sample-k jönnek, meghalljuk, megtaláljuk őket, szépen szólnak. Utána elkezdünk dolgozni velük, köréjük rakosgatjuk a hangokat, akár egy kórusrészletet, vagy valamilyen hangszert..."

„A computerek még mindig nem tudnak helyetted dolgozni, még mindig szükség van a füledre. Nem teheted meg azt, hogy na most belerakok egy dobot meg ezt-azt, aztán a computer majd eljátsza. A computer nem tudja azt a bizonyos időzítést."

„Most volt egy flamenco gitárosunk is, aki bejött és eljátszotta, amit akartunk. Ezért is más ez a lemez, mint az eddigiek, és más, mint amit akartunk. Ez a sok élő dolog most jött be először, és most látom, hogy csodálatos volna minél több ilyet felhasználni, vagy kellett volna a régi albumoknál. Persze a költségek csillagászatiak lennének."

„Folyamatosan fenn kell tartani a hallgató érdeklődését -ez az amit szeretnénk- bejön egy új hang, egy fúvós, egy basszus, hogy felvezesse a következő nagy részt, egy kórust, vagy spanyol gitárt. A számok legyenek végig nagyon változatosak, mi ezt szerettük volna megvalósítani."

„A vokálok szinte ráfekszenek a dalokra és ez jó, felette állnak az elektronikának, vagy ha valaki gitáron játszik, az egész sokkal természetesebb. Én nem mondom, hogy elektronikával nem fejezhető ki érzés, de úgy az egész olyan merev és az előadók csak performerek, nem zenészek."

„Általában nehéz befejezni egy számot, van amikor már nem tudunk mit kezdeni vele, olyankor aztán eltesszük és később, ha van ötletünk elővesszük. Igen, ehhez kellenek vokálok, vagy ehhez a számhoz kell még egy pár hang. Nincsen előírt munkamenet, a számok maguktól fejlődnek, mi csak várunk és nézzük mi történik, aztán egyszer csak kész."

„A fuvola a „Lamentation"-ben, ez a kedvencem, a legszebb hang. Nagyon minimális az egész, de valami csodálatos. Kicsit olyan közel-keleti hangzása van, nem is tudom..."

Új zenekarok tömkelege lepi el ezt a kis bolygót, és ez nem is csoda, ha csak azt nézzük, mennyire fontos kommunikációs eszköz lett a ZENE. Ez a dolog, ami nélkül már nem bírunk ÉLNI. Szükségünk van rá, mint az ennivalóra, vízre, levegőre. Rengeteg fiatal próbálkozik azzal, hogy zenét készítsen, akár számítógéppel is, hiszen ki mondja, hogy elektronikus zenével nem fejezhető ki érzés... remélem ma már senki.

Nos a Vitro is új banda és persze egy a sok közül, azonban én egyből ráharaptam. Dallamos '90-es évek vége-szerű rockzene plusz elektronika, valahol a Filter és a Sneaker Pimps ötvözete, olyan amerikaias megszólalással. Már slágerük is van, kettő: *„Orange"* és *„Mentally Dull"*. A többi számról nem is beszélve.

„Az első két évben csak a próbateremben dolgoztunk, demokat vettünk fel, és egyszersem adtunk koncertet" – mondja Dave Googe a zenekar elektronikus basszistája. *„De volt egy manager Londonban – ott ilyen mindig akad – odaadta a kazit egy bizonyos lemezcégnek, akik szerettek volna látni minket élőben, így fel is léptünk."*

„Igazából nem volt nehéz dolgunk, Londonban nagyon könnyű lemezszerződéshez jutni, hiszen majdnem az egész zeneipar Londonra koncentrál" – mondja Wayne Simmons a Vitro énekese és gitárosa. *„Az a lényeg, hogy lásson és halljon valami befolyásos ürge, a többi már csak úgy jön. Minekünk az Independiente jött, a Sony egyik alternatív kiadója. Az a vicc, hogy ők nem is láttak minket még élőben azóta sem."*

A Vitro másik két tagja: Darren Jelley (kütyük) és Jason Puncher (dob) is zenélgettek már mindenféle bandában amolyan 'tradícionális rockbanda tipikus amerikai szósszal'-szerű zenekarokban.

„Nem volt kedvünk többé más emberek zenéjét játszani. A legnagyobb befolyást mindannyiunknak a Helmet és a Portishead adta. Ebből az irányból jövünk. Lehet, hogy elég veszélyes párosítás, de mi már régen is nyitottak voltunk mindenre, kemény rockra és táncos technora.

...az első sampleremet úgy szereztem, hogy valaki belement a kocsimba. A biztosító fizetett, de azon új kocsit nem bírtam venni. Vettem inkább egy samplert. Mindenesetre a CD borítón valahol rajta lesz az összetört kocsi..."

Gyakran hasonlítják a zenekart a NIN-hez és a Prodigy-hez. Hogy ők mit szólnak ehhez a baromsághoz?

„Hát persze, vannak technikai hasonlóságok, de nem jellemző. Az emberek ma már, és ebben mindkét zenekar érdekelt volt, nem kifejezetten technot, vagy rockot akarnak hallani, ezek ötvözete jobban érdekli őket. Az embereket az érdekli, ami cool, ami új, ami bejön. Mindegy, milyen stílus."

Csak ZENE legyen. Jó zene.

A TKK még nem halt meg! Mindenféle hírekkel ellentétben, a pletyka szerint ugyanis Groovie Mann elhalálozott. Sőt egyre remekebb lemezeket készít teljesen sajátos stílusban. Mindenki bánhatja aki nem ismeri.

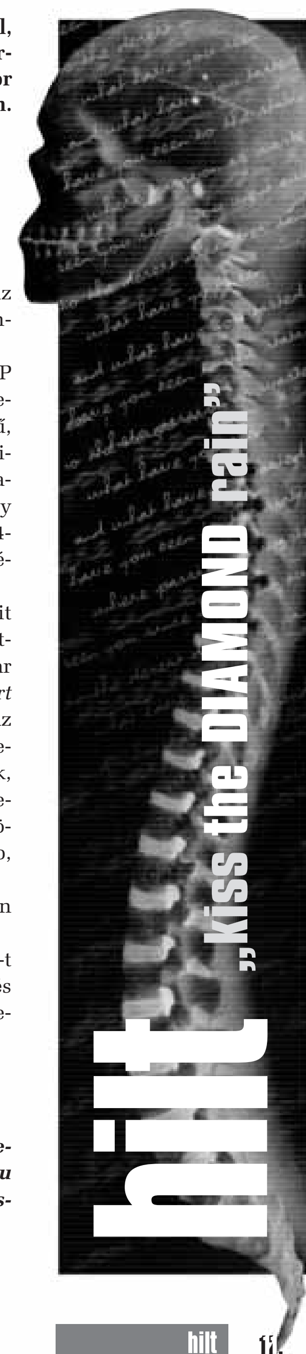
Igazából nincs túl sok mondanivalója, a zenéből az üres amerikai csillogás és sok szenny tükröződik vissza, nem csoda, hogy felléptek a Marilyn Mansonnal is, bár zenéjük, felfogásuk korántsem hasonlít. A képekből ítélve azt gondolhatod, hogy ezek a tetovált, bőrruhás állatok biztosan valami durva zenét nyomnak, pedig inkább amolyan buliba való rockie zene ez, a ’90-es évek felfogásában. Remek dallamok és semmi durvulás.

„Nem nézünk MTV-t, nem hallgatunk rádiót. Nem érdekel, mi történik körülöttünk. Néha egy lépéssel előre vagyunk, néha egy lépéssel hátrébb, de természetesen nem ebben az időben.”

Egy kicsit szomorkás az egész. Valahogy úgy képzelem el, hogy mondjuk a 66-os úton megyek egy böszme Forddal és közben ez szól. Aztán megállok valamilyen útszéli benzinkútnál, bevágok egy hamburgert, közben a zenegépből szól az L7-Shitlist, egy csajszi tönkrevágja az egész berendezést és lelő mindenkit, aztán továbbhajtok a *„Sex on Wheelz”*-t (TKK ’91) hallgatva.

Az új lemezen kívül (*„A Crime for All Seasons”*) megjelent a *„Sexy Sucker”* című számnak egy maxija is – mely már 18. a dance chartokon – Hiwatt Marshall, Don Gordon és Bliss remixeivel, amik szerintem nem érnek túl sokat. A rádióknak készült promo lemez, a *„Some have to dance... some have to kill”* (*„Valaki táncol... valaki öl”*) CD viszont kurva jó, ez a compilation ’89 és ’97 közötti számokat tartalmaz, pl. *„The Devil Does Drugs”*, *„Kooler Than Jesus”*, *„LeatherSex”*, *„Blue Buddha”* és egy-két újat is. Könnyű áttekintést ad a Thrill Kill Kult áldásos tevékenységéről.

Egyszerűen szomorú és szép. Néha állat és gyors, meg nem áll, üvölt és fáj. Néha összevissza és töredezett, lassú és kiismerhetetlen. És van amikor melankolikus, nosztalgikus, olyankor csak mosolygok. És van amikor olyan semmilyen és tökéletlen. Igazából olyan mint az élet.

Sometimes you LOOK so EVIL

Volt egy zenekar, akikről mindig is írni szerettem volna. Az egész dolog már a múlttté, egy letűnt korszak zenekara. Szerencsére azonban örök.

A Hilt nevű, alig ismert Skinny Puppy ’oldalág’ már jóval a SP előtt megszületett. Cevin Key Al Nelsonnal egy Illegal Youth nevű punk bandában zenélt 1979-ben. Nem volt ez túl hosszúéletű, ugyanis Cevin lelépett Japánba, amíg Al kiélte szadista punk vízióit. Cevin ott szedte fel az összes elektronikai szarságot és hazatérve két zenekart is alapított Images in Vogue és Skinny Puppy néven. Al közben Flu néven zenélt, kisebb sikereket ért el 1984-ben, emellett azonban a Skinny Puppynak segített a színpadképek kialakításában és Ogrenek a performance-t illetően.

Szóval nem kellett sok, hogy megint összehozzanak valamit együtt. És persze hogy Dwayne is beszállt. Az SP elektronikus ritmusai és a Flu-féle durva punk: ezek ötvözése a Hilt. A zenekar első megnyilvánulása a *„Call the Ambulance (before I hurt myself)”* beteg-című album, melybe Dave Ogilvie is besegített. Az egész nagyon spontán, nagyon egyszerű és nagyon eredeti, teljesen magától értetődő. Elektronika, gitárok, trash, súlyos groovok, beindulás, leállás, szinte direkte hamis, elcseszett hangok, melyek annyira jellemzik a Hilt-et. Sokkal másabb és fejlettebb a következő, *„Journey to the Center of the Bowl”* album. Gyerekesebb, még eredetibb, felszabadultabb és ha lehet, még őszintébb.

Tudom, a zenéről nem sokat beszéltem. Mit is lehet. Minden benne van, ami kell.

A Hilt kiadott két lemezt, egy EP-t (*„Orange Pony”*), két single-t (*„Get stuck”*, *„Stoneman”*). És semmit soha többé. Ezalatt a kevés idő alatt rengeteget alkotott. Éppen annyit, hogy az embernek belemásszanak a szívébe és ne felejtse el őket soha.

■

„I havent seen you since you went away / went to the desert discover sand / what have you seen / and what have you tasted / have you been to the station / where passion is wasted?”

Mit mondjak? Van valaki, aki ne hallotta volna már őket? Lehet kérem gyűlölni, utálni, kiröhögni, nem komolyan venni. És persze lehet rajongani! Hogy mi benne a jó? Nehéz erre válaszolni. Azt hiszem a Rammstein valahogyan megint újat hozott az életünkbe.

A Rammstein 'nagyon német'. Ahogy egyik ismerősöm mondta, ebben igaza is volt, és ez semmiféle negatív véleményt nem hordozott. Zeneileg a Laibachhoz állnak közel, az énekes hangja rendkívül hasonlít, de a gitárokon itt nagyobb a hangsúly és valahol a techno is nagyobb szerepet kapott, az a bizonyos 'typical german techno'. Szóval az egész könnyedebb, mint a Laibach, egyszerűbben szól, a gitártémák néha túlságosan is, de a dalok mindenért kárpótolnak. Dalok vannak ugyanis, követhetők, szépen összeáll minden és van egyénisége is – szóval ez már egy jó zenekar.

A hat tagú Rammstein Kelet-Németországból származik és kizárólag németnyelvű számokat játszanak. Mióta Trent Reznor (NIN) beválogatta két számukat (*„Heirate Mich"*, *„Rammstein"*) a David Lynch rendezte Lost Highway soundtrackjébe, azóta nyomják őket a zenecsatornákon, az újságokban, úgyhogy övék lehet a világ. Vagy már az övék is?

A zene: gyönyörű, kifejező szövegvilág, elektronikus és metál elemek, ők úgy hívják ezt az egészet, hogy 'tanzmetall'. Igazából nem beszélnek sokat magukról, ugyanis az a véleményük, hogy *„van néhány dolog, amiről nem szabad beszélnünk, mert akkor elpusztítanánk a zene varázsát"*. És ebben van is valami.

Interjút azért adnak, a következőkben a RockHard nevü német újság nyomán készült Rammstein riportot olvashatjuk Cibi (thanx!) jóvoltából.

A németek mostanában nagyon büszkék. Van egy új sikerbandájuk. A Rammstein a legjobb úton van ahhoz, hogy a 90es évek német metálcsapata legyen. A banda a fantasztikus és hatásgazdag live-show-ival turnéról turnéra egyre több rajongót tud megnyerni magának, de hogy egy ilyen óriási áttörést elérjenek, senki nem gondolta volna. Paul Landersszel beszélgettünk, az egyik gitárossal, hogy hogyan is viselik ezt a népszerűséget, és mi változott náluk, mióta az *„Engel"* bejutott a toplistákra.

„Tulajdonképpen nem sok minden, mert amit sok ember egy nap alatt elért sikernek tart, az egy hosszú út volt nekünk, amelyet lépésről lépésre kellett megtennünk. Ez olyan, mint amikor egyszer egy évben találkozol egy kisgyerekkel és ámulsz, hogy milyen nagy lett, miközben a szülei észre sem veszik rajta a változásokat, hisz minden nap látják. Másrészt meg talán még fel sem fogtuk, hogy mekkora sikerünk van. Tegnap este is cseng a telefonom, a vonal másik végén egy nő, aki képtelen volt felfogni, hogy tényleg Paul-lal beszél a Rammstein-ből és hogy megtalálható vagyok a telefonkönyvben. Na, akkor ezen változtatnom kell... Szóval szerintem egyáltalán nem ájultunk el magunktól és nem fog változni semmi ezekután sem."

A médiák érdeklődése jelentősen megnőtt irántatok, mióta az *„Engel"* és a *„Du hast"* bejutott a listákra.

„Igen, ez így van. Általában mindegy, kinek nyilatkozunk, a kérdések mindig ugyanazok."

Néhány rajongótok egyáltalán nem volt elragadtatva attól a ténytől, hogy a lemezcégetek marketing-technikai okokból elhalasztja a *„Sehnsucht"* tavaszi bemutatóját augusztusra...

„Egy pillanat, ez nem a lemezkiadónk határozata volt, hanem mi döntöttünk így, mi vagyunk a felelősek mindenért, legyen szó a borítóról, a videoklippről, vagy a számról. Egyszerűen azt csinálunk, amit akarunk, de emellett természetesen meghallgatjuk a cég tanácsait is. Olyan dolgok, hogy egy számot kétszer kell felvenni, mert a kiadónak nem tetszett az első verzió, nálunk nem fog megtörténni."

De valamiképp éreznetek kellett a nyomást, a rajongók követeléseit, akik elvártak tőletek bizonyos dolgokat, jó szövegeket, a hatalmas, fényüző show-t, mivel ez megszokott tőletek. Elméletileg ti is kifogyhattok az ötletekből.

„Éppen ezért vissza is fogjuk magunkat, mert mi sem akarunk a színpadon helikopterrel landolni jövőre, hogy csak ezzel tudjuk kielégíteni a rajongók elvárásait. Még van elég ötletünk, de csak fokozatosan fogjuk bevetni őket, hogy mindig legyen valami tartalékban."

Elég gyakran megfigyelhető volt nálatok is, mint valami nyálas slágerbandánál, hogy a koncerteken elég sokan csak a sikerszámaitokat ismerték.

„Mi nem egy egy-dalos banda vagyunk, mint pl. a Fools Garden, akik feltűntek egy számmal, aztán kész. Véleményem szerint a „Herzeleid" albumon, a címadó szám kivételével csak jó számok vannak, amik nem igazán slá-

gerek, és ez így van az új lemeznél is! Az "Engel" bár felrázott minket, de ettől még nem leszünk rosszabbak..."

Egy régi interjúban azt mondtátok, hogy a Rammsteinnek nincs szándékában hónapokon át különböző klubokban fellépni, hogy ilyen erőszakosan érjétek el az áttörést. De minden teljesen másképp alakult, mert a Rammstein igenis sokat volt úton...

„Tudod, mi már elég régóta benne vagyunk a szakmában, és oda is figyelünk arra, nehogy ebben az egészben felörlődjünk. Bár elég gyakran úton vagyunk, a turnéink éppen azért rövidek, mert nem akarjuk, hogy az életünk csak koncertekből álljon. Ha más együttesek élvezik azt, hogy egy évben 200 fellépésük van, az az ő dolguk, mi mindenesetre jókora pihenőket tartunk, és nem hagyjuk magunkat üldözni. Bár mi hat jóbarát vagyunk, de ha hosszú ideig együtt vagyunk, az már fárasztó."

A népszerűségetek kezd terjedni, itt Európában: Svédország, Belgium, Hollandia... Úgy néz ki, hogy lassan már a külföldöt is meg akarjátok hódítani – a nyelvi akadályok ellenére!

„Természetesen, hisz valamikor majd itt Németországban is határokba ütközünk. Ezenkívül pedig vonzanak bennünket a feladatok, és sokkal izgalmasabb új, még hódítatlan területen sikert elérni. Megkérdeztük az embereket a fellépés után, hogy jobban tetszene-e nekik, ha angolul énekelnénk, de határozott nem volt a válasz. A reakciók egyébként a koncertek elején gyakran visszafogottak, de egy-két szám után már táncol a közönség. Mindezek után mindenképpen meg akarjuk rohamozni az amerikai piacot."

A *„Sehnsucht"* dalai már azelőtt megvoltak, mielőtt az *„Engel"* meghozta volna az áttörést. Ennek megfelelően a nyomás még nem volt akkora, hogy egy remek lemezt kell kiadnotok. A következő lemezetek azonban nem lehet akármilyen! Tulajdonképpen egy sikeralbumot kell elkészítenetek...

„Az biztos, hogy ennél nagyobb már nem lehet a nyomás! Elvileg az új lemez számainak megírása már lazább lesz, ugyanis tudjuk, hogy minden rendben megy, amíg csak magunkra hallgatunk. Megtanultuk, hogy a dolgaink csak akkor mennek rosszabbúl, ha hagyjuk, hogy mások telebeszéljék a fejünket, vagy pedig, ha nem együtt döntünk. Az a dolgunk, hogy a ránkzúduló dolgok ellenére a csapatszellem továbbra is fennmaradjon."

Diszkográfia

95, *Du riechst so gut* MCD
95, *Herzeleid* CD
96, *Seemann* MCD
97, *Engel* MCD
97, *Engel* MCD (fan-edition)
97, *Du hast* MCD
97, *Sehnsucht* CD
97, *Das Modell* MCD

kmfdm + rammstein LIVE

1997 október 18 Wien – Libro (musik) Hall

A Libro (musik) Hall egy hatalmas épület a Prater parkja mellett, körülbelül kétszer akkora, mint a PeCsa. És ez csak egy koncertterem a sok közül! Már négykor ott voltunk, és a koncert csak nyolcra volt kiírva. Hittük mi. Azon kívül meg kellett várni a többieket, akik 4-kor indultak utánunk Győrből, közülük ketten bele a semmibe, jegy nélkül. Este 7-kor elindult a hadjárat a plusz két jegyért, mely legalább 3/4 órát tartott. Mindeközben mintha a *„Megalomaniac"*-ot hallottam volna bentről. Mikor megvolt minden, frankó, mehetünk be. Belülről nagy zaj, kinnt még ezer ember, mi van? Megy a koncert! Bejutás 20 perc, a *„Liebesleid"* végére értem be, rohantam. Előtte a sorból hallottam az *„Anarchy"*-t is, francba, imádom azt a számot.

kmfdm

En Esch hülye harisnyában, bakancsban gitározik és vágja a pofákat, Günter Schulz nulla mozgással gitározgat, Sascha énekel és dobol (elektromoson), Tim Skold énekel. A dobos nem tudom ki volt. 3 számot láttam: *„Drug Against War"*, *„Chaos"*, *„Waste"*. Aztán 'Good Night Vienna!', meg egy fénykép a közönségről. Bassza! Nehogy már elmenjetek! Fel sem bírtam venni a feelinget...

A közönség szörnyű, hülye osztrákok mind a Rammsteinre jöttek és mind az 5000-en Rammstein pólóban. A KMFDM-re alig ugrált valaki. Az emberek átlagéletkora 17 év volt, de láttam max 12 éves gyereket is, kimázolt arccal. Rengeteg fiatal csaj. Mint egy Backstreet Boys koncerten.

rammstein

Ami igaz viszont, hogy ekkora show-t még nem láttam. A Rammstein itt kultuszbanda kéremszépen, és ezt be is bizonyította. Úgy kezdődött, hogy egy nagy zúgás után elkezdődött valami dobolás, egy nagy csattanásra leesett a függöny, és a színpad szélén végigropogott egy kisebb tüzijáték, a tagok pedig, guggolásból füstbe borulva tüntek elő és úgy álltak, mint az istenek. Mikor mind a hatan előjöttek, kezükbe adták a hangszereiket és nekivágtak a *„Spiel mit Mir"*-nek. Az egész koncertjükre jellemző volt, hogy eszméletlen erővel csinálták végig, durvább és hitelesebb volt, mint a lemez. A látvány pedig leírhatatlan. Lángoló mikrofonállvány, lángoló szintetizátor, még az énekest is felgyújtották a végén. Volt még egy csomó lángszóró szerkezet, de úgy lángoltak , hogy azt hittem leég a fejemről minden. A legjobb egy íj volt, amit először nem értettem, mire akar használni, ki akarja lőni, vagy mi. Hát ez az íj úgy nagyjából 10 helyen szórta a szikrát, a terminátor testű énekes pedig forgatta maga körül.

Az osztrák nép pedig tolongott, ugrált, de annyira nem volt félelmetes, mert majdnem mindenki kisebb és alacsonyabb volt nálam. Kivéve egy 120 kilós állatot mellettem bück dich-es pólóban. Volt body surfing meg minden. Kb 80 perc múlva vége. Az oszrák nép üvölt – 'Zugabe! Zugabe!' és rázza az öklét. Tudtam, hogy még nincs vége, hiszen a *„Rammstein"* és a *„Heirate Mich"* még nem is volt. Összesen 3-szor jöttek vissza!!! A harmadiknál már teljesen kimentem a szélére. A ropogtatást és egyéb show-kellékeket a ráadásoknál sem hanyagolták, az egyik nagyobb tüzijátéknál az egyik hangszóró is kirobbant, vagy nem tudom mi lett vele, de kiszakadt belőle a nyomó és füstölt és büdös volt, mint az állat, ez nem hiszem, hogy a show része volt – már a hangtechnikus arcáról gondolom.

A végén kaptunk egy kazit, elvihető promo, KMFDM/VITRO 2-2 számmal. Az mindenesetre látszott, hogy nem a KMFDM miatt jöttek az emberek, szerintem alig ismerte valaki, és ezért egy kicsit haragudtam is a Rammstein népszerűségére. Mindezekkel együtt nagy élmény volt, és még a hazautat is megúsztuk.

Ha nagyon leszűkítjük, kétfajta jó zene létezik. Az egyik csak attól jó, hogy nagyon jól szól, és annyira ki van találva, hogy a hangerőtől és a ritmustól tátva marad a szád. A másik fajta jó zene egyszerűen azért jó, mert a zenészek zenélnek, igazi zenei tudásuk van. Nos a Hellsau mindenképpen az első táborba tartozik.

A Hellsau tulajdonképpen egy nagyon erős, hardcore ütemes (500 BPM körül) elállatiasodás. Dübörög, hörög, zúz, te meg bólogatsz. A most következő riport STR-vel (ex-Swamp Terrorists), a project frontemberével készült. (■ STR, □ Industrial Info Station)

□ *Mit jelent a Hellsau és a Str név, honnan jönnek ezek?*
■ A Hellsau egy kisváros Svájcban, ott született DJ KillRoy és egyébként is a legrosszabb név, amit egy bandának el lehet képzelni. A STR pedig rövidítés: Science Tumor Reporting, ez egy sample volt még a Bande Berne Crematorie időszakomban (lsd. Phobia 2.).
□ *Most valami egészen új zenével próbálkozol, amely valahol a gabber és az industrial között van. Ez az a fajta zene, amit mindig is akartál csinálni?*
■ Én mindig is, mindenfajta zenéből gyüjtöttem a sample-ket. Mindenféle stílust felhasználtam, ami érdekesnek tünt. A gabber elég ütős és korszakalkotó volt a kezdetekben. A post-gabbert viszont ki nem állhatom, mint pl. a happy house/happy-gabber féle dolgokat. A zenéhez fűződő szeretetem nem stílusokról szól, inkább az érzésekről, amit a hangok közvetítenek, így lehetséges, hogy ha hallok egy jazz számot, amiben a kedvenc hangjaim is bennevannak, akkor tetszik és kész.
□ *Mi a Hellsau jelenlegi felállása?*
■ A Hellsau egy zenekar, melynek 2 tagja van: DJ KillRoy és én, Bruno S. a gitárokat játsza fel, plusz néhány vendégszereplő a koncerteken. A Swamp Terrorists után fel akartam építeni a saját zenei világomat, mindenféle kompromisszum és túl sok ember nélkül. DJ KillRoy olyan nekem, mint a bátyám. Nagyon régóta ismerjük egymást, és nagyon jól tudunk együtt dolgozni. Ő az én bal karom és az agyam jobb fele. A koncerteken 2 énekes van: Tom Mühlemann és Urs Baumann.
□ *Milyen vendégszereplők vesznek részt a Hellsauban?*
■ Sidonio a Bizarra Locomotivából, Ane H. a Swamp Terroristsból, és még néhány ember, akit meglepetésnek szánunk.
□ *Eddig mi jelent meg Hellsau név alatt?*
■ Egy single *„Revain"* címmel, amin a 3 club-track is van rövidebb és táncolhatóbb verzióban. Plusz a *„Vain"* és a *„Defrow"* című számok DJ KillRoy féle drum'n'bass átirata. Aztán még megjelent a *„Vain"* című album, és most fejeztük be az *„Invain"* című remix albumunkat, amin a Birmingham 6, az Under the Noise és az Alien Factor mixelt (időközben már megjelent). Az összes lemezünket a Sub/Mission adja ki és az SPV terjeszti. Van két válogatáslemez is, amin szerepelünk: Metallica tribute album (Cleopatra Rec) és a *„Resonance"* című válogatáslemezen a Decibel Rec gondozásában. Amerikában az Invisible-hez (Martin Atkins/Pigface) tartozunk.

□ *Azelőtt Ane H. felelt a designért, most ki csinálja ezeket a dolgokat?*
■ A Swampban mindketten csináltuk az artworköket, mindig is szerettem a grafikai programokkal dolgozni, számomra a képek és a layerek ugyanazt jelentik, mint a zenében a samplek és a patternek. Számomra egy lemez mindig egyfajta csomagot jelent, igényes borítóval, booklettel, infokkal, és persze a zenével.
□ *Mi újság a Circus of Pain projectel? Már csak a Meathaedé, vagy újra összeálltok?*
■ Erről nem tudok mit mondani, de nem valószínű, mert a Swamp már nem a Sub/Missionhöz tartozik.
□ *Lehetséges-e, hogy korábbi munkáid, mint a „Nacht'Raum" vagy az első Swamp Terrorists felvétel, a „He's Guilty" újból hozzáférhető lesz?*
■ A *„Nacht'Raum"* 10 évvel ezelőtt elfogyott ez így oké és nem is kerül többé forgalomba. Ane H-val beszéltünk az újrakiadásáról, de ezt neki még egyeztetni kell jövőbeli terveivel.
□ *Sok industrial bandára mondják ma, hogy „olyan, mint a Swamp Terrorists" vagy „érződik rajt a Swamp hatás". Észrevetted-e te annak idején, hogy a Swamp Terrorists milyen jelentőséggel bír az industrial színtéren?*
■ Nem, mert nem nagyon olvasok zenei magazinokat vagy kritikákat. De azt azért érdekes volt látni, hogy a Metal Hammer a *„Grow-Speed-Injection"*-t mint a második legjelentősebb industrial felvételt jelölte meg.
□ *Elég súlyos ütemeitek vannak, honnan szeditek ezeket, lopjátok, vagy programozzátok, esetleg mindkettő?*
■ Természetesen mindkettő. Mindig használok valami alap drum'n'bass ütemet és teszek rá egy-két breakbeat-et. Külön-külön ezek a loopok szart sem érnek, együtt viszont killer. Ha lopunk is ütemet, hangot, azt teljesen elváltoztatjuk.
□ *Milyen zenekarok, személyek voltak/vannak rád hatással?*
■ Rengeteg mindenki: (1976-tól mostanáig) Kiss, Sex Pistols, Clash, Nocturnal Emissions, SPK, Test Dept, Graf Haufen, Merzbow, Whitehouse !!!, On-U-Sound, Side Effects, Greater Than One, Skinny Puppy!!!, FLA, Nettwerk, Coil, KMFDM, Celtic Frost, Opti-

mum Wound Profile, Coroner, Warp, Shep Pettibone, Clock DVA, Fear Factory, Digital Hardcore Recordings, Ultraviolence, Scorn, Lassigue Bendthaus, Locust, Pitch Shifter, Download.

□ *Milyen hangszeren játszol? Tanultál zenélni?*

■ Soha nem tanultam zenélni. Az én zenélésem egyfajta computeres konstrukció.

□ *Volt már olyan, hogy eleged lett a zenélésből, vagy ez neked létszükséglet?*

■ Ha pár hétig nem mehetek be a stúdiómba (Combat Shock), akkor már beteg vagyok és megőrülök. Mindennap 4 órát szoktam ott tölteni. A legunalmasabb dolog befejezni egy lemezt. Ilyenkor nincs mit tenni, egy darabig komponálásképtelen vagyok, hiszen minden, amit mondani akartam, rajta van a lmezen.

□ *Elég sok filmes samplet használtok. Sok filmet nézel?*

■ Ezekkel a samplekel nagyobb teret akarok nyitni. Ha filmet nézek, mindig ott szól a fejemben a zeném és összekombinálom a kettőt. Van egy deckem, ami állandóan össze van kötve a tvvel, így elég könnyen és gyorsan tudok mintákat felvenni.

□ *Hogyan kerültél össze a zenével?*

■ A zene a legjobb és a legkönnyebb út, hogy kifejezzem magam. Az első basszus-szintetizátoromat 1980-ban vettem. Egyéb különös okot nem tudok mondani.

□ *Az Interneten a RMI (egy indusztriál e-zine) azt írta rólatok, hogy zsenik vagytok. Mit szólsz ehhez?*

■ Nagyon örülök, ha ilyet hallok, bár eddig nem érte sok kritika a Hellsaut, se jó, se rossz. Pedig a contact címünk mindegyik lemezen rajta van.

□ *Mi a véleményed a MACOS-ról (Musicians Against Copyrighting of Samples)? Milyen szabályokat szoktál betartani, amikor mások zenéjéből vágsz ki valamit?*

■ Soha nem mélyedtem bele ebbe a MACOS témába. Maga az ötlet, hogy mások felhasználhatják a mi zenénket a sajátjukhoz, már elég izgalmas volt ahhoz, hogy rárakjuk a MACOS-logót a CD-re.

□ *Miket hallgatsz mostanában?*

■ Per pillanat: Ultraviolence, Biopsy, Signs Ov Chaos.

□ *Hallani pletykákat arról, hogy írsz majd zenét számítógép játékokhoz is, valóban van erre kilátás?*

■ Nem, igazából nincs. Adott volt a lehetőség, hogy írjunk egy számot egy Sony Playstation játéknak, de valaki elaludta a dolgot...

□ *Ha holnap turnéra kellene indulnotok, kiket választanál legideálisabb turnépartnernek?*

■ A Swamp Terroristsot természetesen – tudnánk használni egymás felszerelését és egy táskával utazhatnánk.

□ *Mi az a legfontosabb dolog, amit megtanultál, amióta része vagy a zeneiparnak?*

■ Ne bízz senkiben: egy év legalább 36 hónapból áll; a pénz már 4 hónapja úton van; tegnap adtam fel a csomagot stb...

Ez csak egy film. Ráadásul undorító és beteg, mondhatná bárki, aki megnézi az 1995-ben készült 'Elátkozott Generáció'-t.

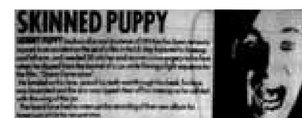
There is NO PLACE for us iN THIS WORLD

Emlékszem, amikor először láttam, 1996 őszén, éppen túl voltam egy-két undorító dolgon, eléggé rátett a hangulatomra ez a film. Tulajdonképpen nem azért kultfilm, amiről szól, és egyáltalán nem valami hatalmas alkotás. Csak valami olyasmit mutat be és úgy, amiről a zene szól, amit hallgatok, és amiről ez az újság is szól. Van valami feelingje ennek az amerikai industrial/techno és hasonló zenéknek, valami egyéni íze, ami egyébként nem is túl régen a nagyon szarra sikeredett – ám képi és hangulatvilágában nagyot ütő – 'Holló II'-ben is megjelent. Nem arra a bizonyos rocknroll shitre gondolok, ami benne van a legtöbb valamire való amerikai rockzenében. Ez annál sokkal igazabb és szomorúbb és pláne izgalmasabb. Érezni kell. És ha meghallgatod a film zenéjét, két számból rá kell jönnöd, miről beszélek: Meat Beat Manifesto *„Paradise Now”* és a Slowdive *„Blue skied an' clear”*.

A film úgy kezdődik (aki nem látta volna), hogy be-berobban a feliratok között egy vörösen izzadt szórakozóhely képe, ahol a Nine Inch Nails *„Closer”*-jére éppen megőrülnek a fiatalok, és egy gyönyörű szép kis stílusosan öltözött csajszi belemondja a kamerába, hogy „Bassza meg!” Aztán odajön a haverja Ministry-s pólóban, és kitalálják, hogy húznak erről a Welcome To Hell feliratú helyről valahová messze, (még sötétebb poklokba), mert halál unalmas. Nekünk meg csorog a nyálunk, hogy még ilyenünk sincs. Ami történik, az pedig ki tudja igaz-e, ámokfutás, egyszerű trip, gyilkolásznak, összevissza kúrnak, de közben szól a zene, jön a feeling ezerrel, ismerős dolgok (Thrill Kill Kult koncert, Skinny Puppy tagok szereplése, This Mortal Coil CD), amiknek lehet örülni, s a végén egy nagy merülés...'Amerika a Nagy Sátán'. Minden amerikai klisé ki van használva, szimbólumok, ikonok, nagy autók, stb., és mindenhol 6 dollár 66 cent a számla.

Gregg Araki-nak van egy új filmje. Az a címe, hogy Út a pokolba. Még nem láttam.

Néha temetkezz bele az álmaidba.
SEGÍT ELVISELNI A NAPJAIDAT.

Újságkivágás: *A filmben mellékszereplőként játszó Cevin Key (Skinny Puppy), megsérült a forgatás alatt, mikor fejbeverték egy hegyes tárggyal...*

frontlineassembly

Ki gondolta volna, hogy egyszer ez is megtörténik: Rhys Fulber kivált a Front Line Assemblyből és Bill Leeb Chris Petersonnal (ex-Will, Decree) elkészítette az új lemezt, mely a *„FLAvour of the Weak"* címet kapta. (a cím szóvicc: flavour of the week: a hét lemeze, weak: gyenge, gyarló)

In the END, it's too LATE

Az új album azért nem annyira más, hogy ne lehetne FLA-ként kezelni, bár Bill Leeb szerint más néven is ki lehetett volna adni. Az azért hallatszik, hogy Rhys Fulber keze munkája nincs a lemezen, más a számok struktúrája, az egész elgondolás más, a hangok, a ritmusok; valóban, ez egy új projekt, de a frontline-os hangzás nem veszett el.

„Rhys nem személyes okok miatt hagyta el a zenekart. Közel 10 éve dolgoztunk együtt és soha nem voltak nézeteltéréseink a zenét illetően. Annyi az egész, hogy Rhyst most jobban érdekli az, hogy más bandák producere legyen, úgy gondolja; magasabb célok felé tart. Szerintem úgy érezte, hogy a Front Line Assemblyvel nem bír másfelé nyitni, nehéznek találta volna e keretek közt megmaradni. A mi zenénk ugyanis közel sem kommerciális. Soha nem volt neki eléggé az. Túl kemények, túl sötétek, túl másak voltunk. Mindez neki nem volt elég. Mint producer és remixer sokkal több pénzt tud keresni."

Chris Peterson nevét már hallhattuk párszor, hisz ő a – sajnos már megszünt – Will egyik tagja volt, FLA koncert dobos, valamint közreműködött az utóbbi Synaesthesia lemezen (*„Ephemeral"*) is.

„Teljesen egyértelmű volt, hogy Chris helyettesíti majd Rhyst, hiszen évek óta ismerjük egymást és sokat dolgoztunk már együtt. Chris már most is a Front Line Assembly egyik fele. Nagyon tehetséges és a FLA friss motorja. Őáltala olyan a hangzás, mint korábban, és sokkal elektronikusabb, mint az utóbbi évben. Sokkal experimentálisabb a lemez és megint olyan undergroundos. A FLA így megszünt többé industrial-rock zenekarként működni. Akár a zenekar nevét is megváltoztathattuk volna ehhez az új lemezhez. Már semmi köze ennek a „Hard Wired"-hez. A Hard Wired nekem tökéletes lezárás volt az elmúlt tíz évhez. Nem hiszem, hogy azt a fajta zenét tovább tudtuk volna még fejleszteni. Ezért volt fontos nekem, hogy visszatérjek a gyökerekhez. Mindig is a techno érdekelt, persze, hogy ehhez térek vissza. Az új album nagyon személyes, minek is ragozzam. Sokkal jobban szeretem, mint az előzőt. Az idő is pont megfelel annak, amit csinálunk. Chris keverte az albumot, és ez meg is hallatszik, egészen máshogy szól, mint azelőtt. Nekem ez olyan, mint egy új projekt. Mivel az egészet 100% -ig másmilyennek akartam, az éneket is meg kellett változtatnom. Nem szabad többé csak üvöltenem és mérgesen kiabálnom, hanem hozzáilleszteni az egész kontextushoz egyfajta hangként."

A hangzás rendkívül modern, hangözön és iszonyatos keménység az egyik részről (*„Auto Erotic"*), viszont az instrumentális számok több részből felépítettek és nem olyan komorak, mint a *„Mortal"*, hanem új stílusjegyeket (breakbeat, drum'n'bass) is felhasználva erőteljes, de otthon hallgatható, nem partyzenét adnak. Azok a bizonyos frontlineos dallamok sem hiányoznak belőlük, de lassú, szép FLA dalra most ne számítsunk. Ez nem az a lemez.

„Nem akartunk az ambient-techno vonatra felszállni. Az instrumentális része a lemeznek elég hyper. Rengeteg elem van a zenében, a háttérben is, de a helyes irányt én a hardcore-technoban határoznám meg. A zene manapság, a techno-electro-dance színtéren keresztül nap mint nap lecserélhető. Ami ma népszerü, holnapután teljesen elfelejtődik. Naponta 50 új techno, jungle és intelligent techno kiadvány csak összezavarja az embereket. A lemezcímmel épp erre akartunk utalni, hogy mennyire kommerciális lett az egész techno-electro-industrial színtér (is!). Minket nem érdekel, amit az emberek mondanak. A zenénk még mindig ugyanúgy sötét és mélyről jön."

Az új FLA-ben nem sokat találhatunk a Delerium filmzeneszerű, atmoszférikus, jóértelemben véve elpopularizálódott világából. És ez így is van jól. A FLA legyen egy erőteljes és egyedülálló dalokat játszó hyper-hardcore-techno banda.

„Manapság már amúgy sem lehet újat alkotni. Mindent mindenhez hasonlítanak, 'ezt már egy másik banda megcsinálta'. Azon röhögök egyfolytában, hogy akárhányszor csinálunk egy lemezt, mindig azt írják a kritikusok, hogy 'perfekt háttérzene a Blade Runnerhez'."

Az új album turnéja hamarosan elkezdődik, talán Európába is eljönnek majd.

„Mindent máshogyan fogunk csinálni, minden új lesz, nem fogunk régi FLA számokat játszani, csak az új albumról. A „Hard Wired" véget szakított egy légkörnek, a „FLAvour of the Weak" az új élet Chris és önmagam számára."

Forrás: ZILLO

Mit nekem DJ Krush, LTJ Bukem, Howie B és még addig sorolhatnám ameddig csak akarom. Ez az egész trip-hop, drum'n'bass, breakbeat, funky-groovy-jazzy feeling kezd az idegeimre menni. A legtöbb ilyesféle muzsika semmiféle értéket nem hordoz, persze vannak fontos kivételek, mint ahogy ez a cikk is mutatja. Hegyekben készül ez a pörgés a különféle samplereken, számítógépeken, stúdiókban, a mittudomén milyen kütyün. Haver szerint fószer odaáll a kéthetes lemezjátszója mögé, nagyban bólogat és kész a híres DJ.

Egyébként egy kicsit kezd lefutni a dolog. Vajon mi lesz a következő underground kultúra, ami ekkora hírességet fog magának kivívni? A Chemical Brothers *„Dig Your Own Hole"*-jával teljesen elpopularizálta az egész stílust. Ettől ez még egy jó lemez! És mindenki, a legutolsó banda is samplert használ, és/vagy keveri a zenéjébe a hiphoptriphopdrumnbass ütemeket, mint az eszement. És a legtöbbször iszonyú ezt hallgatni! Elveszíti egyéniségét, úgy rossz az egész, ahogy van. A Prodigy teljesen behozta a köztudatba, hogy létezik súlyos drum'n'bass súlyos gitárokkal és a SPAWN (hála istennek) ahelyett, hogy ezt eldivatosította volna, egy kicsit még visszahelyezte az undergroundba, ez ugyanis nem annyira easy listening, mint inkább merő durvulat és fájdalom, avagy kemény rockzene. Akárhogy is vesszük, abban szerintem mindenki egyetért, hogy ez a bizonyos dob meg basszus ütem már nem olyan izgalmas, mint pár éve. Egy kicsit kezd unalmassá válni. És már nem tudom hová lehet még variálni, mivel lehet még keverni, elegyíteni. A stílusok már így is annyira összekeveredtek, nem lehet különbséget tenni. Hódít a sokszínűség és a nyitottság, a mindent befogadó képesség. Csak így lehet valamerre továbbmenni.

Mindezek közben, az igazi nagy egyéniségek türelmével, szerénységével ott áll az egész tyifi-tyifi kultúra mögött a bakelit, a MOOG termékek, az Apple Macintosh számítógép, a kütyük, dugók, aljzatok és zsinórok, keverők és vágók, újabban pedig a japán kultúra és a ninják megszállottai, ők a ColdCut, a DJ Food, a Hex, a Ninja Tune és ki tudja még hány alteregójuk van.

If organised religion is the opium of the masses, then Coldcut is the marijuana of the lunatic fringe

Mindezek mögött végülis 2 ember áll: Jonathan More és Matt Black, a két ninja, akik ha emlékszünk még egy videoklipre, amiben egy szőke hajú fekete csaj énekelt, és a háttérben két feszengő csávó kütyüzött, a szám címe *„The only way is up"* volt, nos ez majd 10 éve volt.

Ki gondolná, hogy Matt-nek biokémikusi képzettsége van, Jonathan pedig ezüstműves(!), és művészettanár. Bár ki tudja, milyen művészet... mixművészet. Persze DJ-ként kezdték Londonban, a Flim-Flam-ben, a Bazooka Joe-ban, aztán London leghíresebb lemezboltjában, a Reckless Records-ban találkoztak. Mindegyik nagy szerelmese volt a mixelésnek, együttes munkájuk első eredménye 87 januárjában a *„Say Kids What Time is It?"* volt. Ma 80 font az ára! (átlag 10-15 font egy lemez) Aztán nemsokkal később összekerültek a Big Life Records Company-val, akik olyan sztárokkal szerepeltették őket, mint Yazz (*„The only way is up"*), és Lisa Stansfield (*„Doctor in tha House"*). Az első teljes Coldcut album, a *„What's that Noise"* ezüst lemez lett. Mindent összekevertek, amit csak lehetett; James Brown-t, Elvis Costello-t, Orbot, Eurythmics-et, INXS-t. Még díjat is nyertek mindevvel 90-ben 'az év producerei' lehettek. Aztán jött a KissFM korszak, London híres rádiójában lehettek egy kicsit DJ-k. A ColdCut egyébként HEX név alatt is nyomul, video tömörítés-technológiát is fejlesztettek, és nagy szerepük volt az interaktív, multimédiás audio CD-k kiadásának fejlesztésében. Mindez erősen meglátszik *„Let Us Play"* CD-jük CD-ROM részén – ennyire profit még nem láttam, pedig a NettMedia is ért valamennyit a dologhoz (FLA, Skinny Puppy).

1994-ben a ColdCut otthagyta a Big Life-ot és az Arista-nal kiadta a *„Philosophy"* címü CD-t. Ezen volt pl. az *„Autumn Leaves"* című szám is, mely a *„ColdKrushCuts"*-ról is ismerhető. Mivel az Arista sem volt kényelmes megoldás számukra, megalapították saját kiadójukat Ninja Tune/NTONE név alatt. Hogy ez hogyan jött létre, arról pontos adatok szolgálnak, csak elég nehéz lenne úgy visszaadni a történetet magyarul, ahogyan az ősi-angol nyelven íródott. Imigyen kezdődik: *„once upon a rhyme, a kool an' deadly crew of bredren' an' sistren' landed on the planet known as Earth, after travelling many aeons through distant galaxies, on a quest to discover the meaning of Flip-Flop..."* A történet az official ColdCut/NTONE website-on elolvasható.

Így, hogy már volt saját kiadójuk, nem kellett többé szart és fogyaszthatót készíteniük, és végre csinálhatták azt, ami ma is erősen meghatározza az európai hiphop kultúrát. És nem is tagadja , hogy underground, hiszen az belőle táplálkozik. A NINJA alá tartozik pl. az Up, Bustle and Out, a Funki Porcini, a The Herbaliser és még rengeteg alapvetés.

Mindezeket azért volt szükséges elmondani, mert 1997-ben jelent meg a ColdCut új *„Let Us Play"* című lemeze. Hallgasd meg róla a *„Space Journey"*-t. Erről jutott eszembe mindez. Matt és Jon szerint a Star Wars következő részében ezt a számot fogja játszani egy űrbéli bárzenekar egy űrbéli bárban. Tökállat.

Fuck dance, let's art

Contact:
e-mail: coldcut@hexhq.demon.co.uk
e-mail: ninjatune@hexhq.demon.co.uk
website: www.obsolete.com/pipe

„Fight! War! Fire! Violence! Death! TV! Police! Fuck You! Start the Riot!" **– így kezdődik az Atari Teenage Riot nevű zenekar *„Burn Berlin Burn"* című CD-je. Vagyis bocs, előtte egy kedves hang még bemondja: *„Meg tudnék halni a mogyorókrémért!".***

Rengeteg zenekar táplálkozik a mocsokból. A gyűlöletből, az erőszakból, a pusztulásból, a negatív dolgokból. S általában elég nehéz eldönteni, vajon most mit akarnak tőlünk ezzel. Be akarják mutatni, hogy milyen szörnyűségek vannak, vagy esetleg csak militarista agyú pszichopata szadista állatok, akik mindezt élvezik. Vagy sötét lelkü pokolfajzatok. Netalántán úgy látják 'most ez a divat, ez a menő, trancsírozzunk szét valamit a színpadon és üvöltsük, hogy Violence!'. Nagyon sajnálom, de meg kell említenem a Marilyn Mansont. Valahol innen, ezekből a dolgokból merít, de még soha senki nem használta úgy fel, nem adta úgy ki magából, mint ő.

Az ATR zenéje szinte egyenlő a nullával, de mégsem lehet csak úgy elmenni mellette. Üvölt és robban és iszonyú, hogy ilyen a jelen. Kicsit úgy érzem, hogy ez már nem az én zeném, ehhez én már 'öreg' vagyok, ez a következő generáció zenéje.

„Its a dead world / and its about that time to clear things here / one generation follows another / but something in my head says / keep going! dont give up!"

Ha még ezekben a dühvel, aggresszióval, speeddel telenyomott arcokban is van annyi, hogy azt mondják – menjünk tovább, ne adjuk fel – akkor az már jó jel.

Meglepő, hogy alig fejlődtünk 20 év alatt. A zene a legalapabb punkzenén alapul, csak a gitárok samplerek, a dob pedig minimum 500 BPM-es pörgés, aztán meg adjunk neki és kiabáljunk. A legtöbb szám erre épül, persze van egy-két nagyon erős kivétel. A *„Destroy 2000 Years of Culture"* című például mindent lemos, egyrészt ezzel az iszonyú durva címmel helyre teszi az egész írott múltunkat, másrészt úgy belezúz az agyadba, hogy azon még Keith Flint is csak pislogna. Az alap tehát dnb, szép kis metál zúzással és egy rakat elektronikus káosszal. Na és a tartalom? Idézzek? *„Cut all policemen into pieces, deutschland has gotta die, aggression, opression, fuck the fashion system!"* és hasonlók.

Az Atari Teenage Riot nem akar zeneileg felülemelkedni senkin. Nem akar semmiféle hírnévre törekedni, nem akar címlapon szerepelni, mondjuk ezzel a zenével nem is lehet. Akkor meg mit akar? A következő riportból talán kiderül.

„Love is a wonderful thing – a secret – a game / and I sing the song of the freedom to hate! / try to think international!"

A következő riportot kiküldött tudósítónk; Hell, az Incision electro bible munkatársa készítette egy brazíliai Atari Teenage Riot koncert után.

Az Atari Teenage Riot per pillanat már 4 tagot számlál: Alec Empire, Hanin Elias, Carl Crack és Nick, az új tag. Hell szerint csodálatos élmény volt velük beszélgetni, Alec és Hanin a két legkedvesebb ember, akivel valaha találkozott. (■ Carl, □ Hell, ■ Alec, ▲ Hanin, ▲ Nick)

□ *Én megértem, hogy az ATR-nek erős punk ideológiája van. A zenéteknek üzenete van. De igazából azt szeretném tudni, hogy mi az, amit a zenéteken keresztül terjeszteni akartok?*

▲ Szerintem a legfőbb üzenet az, hogy elmondjuk az embereknek, hogy lázadniuk kell/kellene, és hogy ki kell állniuk a jogaik mellett, nem szabad engedniük, hogy elnyomja őket az állam rendőrsége, hogy oda se figyeljenek a média-iparra, a mainstream dolgokra, és társaira...

□ *Oké. Biztos vagyok benne, hogy nem akarjátok eladni magatokat, de az MTV játssza a klipeteket, és már elég nagy a közönségetek. Hogyan élitek meg ezt?*

■ Először is, mi nem kötünk kompromisszumokat sem a zenénkben, sem a szövegeinkben...Én nem hiszem, hogy mi mainstreamnek tűnünk, mivel mi nem küszködünk azért, hogy bekerüljünk az MTV-be, meg ilyenek...

■ Tényleg, ez így van, egyáltalán nem akartunk bekerülni az MTV-be. Nem alázkodunk meg, csak hogy több lemezünk fogyjon. Tudom, hogy veszélyes, ha az ember felkerül az MTV-re, az emberek azt gondolhatják: 'hm – bemutatja őket az MTV'. Évekkel ezelőtt az MTV nem mutatott minket, de most, hogy nagy a támogatottságunk, és több lemezt is adunk el, így az MTV már nem tud minket semmibe venni. Tehát a helyzet az, hogy inkább megpróbálnak ők is foglalkozni velünk, próbálják bepótolni a lemaradásukat, ők is akarnak egy szeletet a tortából. Mi azt mondjuk erre: 'fuck'. Ha ők megváltoznak úgy, ahogy mi szeretnénk, nem érdekel, de mi soha nem fogunk megváltozni az ő igényeik szerint. Ha nem játsszák többé a videonkat, azt mondom: fuck you, nem fogok mosolyogni csak azért, mert szeretném ha benne lennénk az MTV-ben.

□ *De mégiscsak jó nektek ez; többen megismernek, jobban veszik a lemezeket, többen hallják az ideológiát...*

■ Persze, jó dolog így 'keresztülutazni' a világon. Sok embert látunk, aki kész a zenénkre, ez nagyon jó érzés.

□ *Oké. Egy-két dolgot szeretnék megtudni a Digital Hardcore kiadóról. Mi a koncepciója?*

■ A nagyon extrém zenék közvetítése. Rengetegen mennek extrém irányokba, de különbözőképpen, és ezeket akarja a DH összefogni.

□ *A zenétekben elég sok a sample Slayertől, a Sex Pistolstól, és a Nirvanától. Mik voltak hatással rátok?*

■ Az én kedvenceim a hip-hop mögé sorolhatók, az old-school hip-hop-ok, pl. Africa Bambaata, vagy a Grandmaster Flash, de a legfontosabb a Public Enemy volt számomra. Szerettem a punk dolgokat is, pl. X-Ray Specs...

□ *És mit gondoltok a hardcore színtérről?*

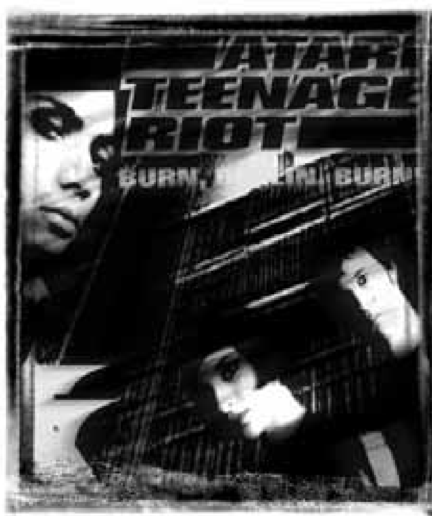
▲ Ugyanott tart, ahol a '80-as években, ez nagyon szomorú.

■ Szerintünk amit mi csinálunk, az a hardcore következő lépése. Azok a bandák, amik ebben a műfajban léteznek, ugyanazt csinálják már évek óta, és persze mindenki elfogadja őket, hisz már évek óta léteznek.

▲ Én a hardcore/punk színtérről jövök, és ott azt mondták a srácok: 'hey, Hanin, nem hallgathatsz computer zenét'. Nagyon konzervatívok, nem változnak, és mindez rendkívül unalmas...
□ *És mit gondoltok a techno színtérről?*
▲ Már nincs semmi értelme. Már nincs mozgalma, ami bármit is meg akarna változtatni, olyan, mint egy nagyon konzervatív mozgalom.
■ A techno is az lett, amit az emberek menekülésre használnak, elmennek egy rave-partyra, bevesznek valami drogot – valószínüleg már csak ez az egyetlen jó a rave-partykban – aztán hétfő reggel elmennek dolgozni, és semmi változás nem történik sehol, a techno nem valósított meg semmit - most már csak olyan, mint a rossz disco zene. Nagyon eufórikusak voltunk, amikor a techno indult, úgy gondoltuk, hogy ez rendkívüli, de úgy végződött, mint az a hippie szarság, tehát a techno is az ellenségünkké vált.
□ *Nick, Te új tag vagy, ugye?*
▲ Igen, tavaly áprilisban, végigmentem az ATR-al a Beck turnét, amikor Hanin terhes volt, őt kellett helyettesítenem. Aztán a turné után Alec szólt, hogy kellek állandó tagnak.
□ *És mit kellett csinálnod?*
▲ A színpadon a samplert kezelem, a dobgépet, a zajokat, a mixelést, meg kiabálok is, ha kell, ma pont nem tudtam, mert fáj a torkom.
□ *Egyébként énekelni is szoktál?*
▲ Persze. Résztvettem a *„Future of War"* lemezen is. Május körül vesszük fel az új lemezt, azon is rajt leszek.
□ *Milyen volt Brazíliában játszani?*
▲ Brazília nagyszerű! Ez volt a legjobb koncertünk a turnén.
■ Nagyszerű volt ma este. Egy nagyszerű koncert...
■ Mindig akartunk minél több országban játszani, az utóbbi 3 évben voltunk Amerikában, Ázsiában, Japánban, és most megyünk még Ausztráliába.
□ *És visszajöttök?*
■ Persze, miért is ne? Jó lenne...

■

Hell szerint ha ezek elmentek Brazíliáig, eljönnek hozzánk is. Úgy legyen.

Long hard road OUT OF HELL...

Hát ez az út inkább a pokol mélyébe mutat, mintsem hogy kifelévezetne – jól nézünk ki, ha ez lesz a jövő popzenéje, márpedig nagyon úgy néz ki.

Mi tagadás, két fő szcéna érdekelt per pillanat leginkább a mjúzikbizniszben, az amerikai rock és az angol techno. Ha pedig ezek ketten összejönnek... Amíg a nagy zeneimádók többsége kezd eljutni a beteljesedés felé és boldogan, beszívva hallgatja Jamaicát, addig mi - az ördöggel játszadozva - tovább fertőzzük, romboljuk magunkat az alternatív nihil fekete zenéjével. Igaz, hogy mi páran ezt tesszük már egy jó ideje, csak mostanában valahogyan ez lett a popzene és az általános trend. Mert ki hallott már olyat, hogy a Marilyn Mansonból ekkora fene nagy sztárt csiholnak és habár a zenéje tökéletes, nem kéne ez a nagy majmolás. Ezen a CD-n a Sneaker Pimpsszel fúzionáltak, sajnálom is szegény csajszit, mert a Marilyn Manson eléggé dominál a számban, a Sneaker Pimpsszes csak néha elásítja magát, aztán annyi.

Ezen a lemezen nincs rossz szám, akit egy kicsit is érdekel a zene mozgása, annak oda kell rá figyelni, itt kérem az első – hivatalos – történését látjuk annak, hogy a metal és a techno kész együttműködni. (A *„Remanufacture"*-t is meg kell hallgatni!) És ráadásul milyen bandák vannak összeválogatva! Aki ezt kitalálta, nem akárki lehetett, jól tudta mit csinál. Butthole és Moby...

Egyébként a filmzenék nagyon a sikereiket élik, mióta valaki kitalálta, hogy a soundtrack is fontos, és bár valószínü régen is voltak hasonló próbálkozások, azért szerintem a 'Judgment Night'-nál is sokminden indult, mely aztán a Hollóval, a Született Gyilkosokkal folytatódott. Bár a 'Trainspotting' és a 'Lost Highway' is jók, nagyon, de az inkább csak számok összeválogatása. Függetlenek közül a 'Strange Days' és a 'Doom Generation' címü filmek soundtrackje halálos és hasonlóképp ördögi, ezeket viszont már kevesen ismerik.

A Spawn zenéje – s bár a filmet még nem láttam – iszonyatosan durva, gitároznak, szaggatják, üvöltöznek és alatta gépek verik a tam-tamot. Akár industrial is lehetne az egész, nem? S a Slayer & Atari Teenage Riot pedig igazán nem tudja a határt, nem ismer se istent, se embert, ennél többet, tovább már nem igen lehet...

Úristen, mekkora brutalitás feszül ezekben a símaszkos állatokban! Ha van zenekar, aki brutál-metal-industrialt játszik még a BiLe-on kívül, az igen csak kaparhat, mert aggresszióban és a jelen teljesen elkorcsosodott világának bemutatásában a BiLe nagyon ott van. A nevük rosszindulatot jelent.

Még a website-uk is iszonyatos (www.teknowhore.com). Amikor a gép töltötte le a bejelentkező oldal főképét (felülről lefelé), kezdett eltorzulni az arcom, hogy úristen, mi lesz ez? Azt láttam, hogy valami emberi, de nem, ez mégis inkább valami ördögi. Ekkora heresérvet még életemben nem láttam, de kissebbet sem akarok soha, és semmi ilyesmit! Egyébként nemrég lecserélték ezt a képet, biztosan túl durvának gondolták, de most sem szerénykedtek, felraktak imagemapnek két pornorészletet, aztán nesze, igazodj el a site-on.

És hogy mi a célja ezzel az agyzúzással a BiLe-nak? A következőket Krztoff ’the master gestapo and all-around biggest asshole of BiLe’ mondja el Nektek, kedves gyerekek.

„1992 óta próbálunk megfertőzni minél több embert, amennyit csak lehet, a mi teljesen kivetkőzött audio-terrorista vírusunkkal, kezdünk rombolóan beszivárogni a társadalomba, szép lassan, csöndesen, alattomosan. Így táplálkozunk, így szívjuk magunkba az életet. Teljesen elkülönülünk a mainstream pop-kultúrától, még az undergroundtól is. Mi vagyunk AZ alternatív. Hová a francba férsz be? Melyik skatulyába? Az underground színtér napról-napra csak nő és dagad. Te mit szólsz ehhez? Hogy a BiLe leszophat? Mondj nekünk valami olyat, amit mi nem tudunk.Minden szembenállás csak erősít minket, és csak arra biztat minket, hogy folytassuk ezt a korcsosult, szintetikus, megrontó modern zenét.

Per pillanat a következő század soundtrackjén dolgozunk. Képzeld el a lehetőségeket. Még nem tudjuk, hol fog megjelenni. Folyamatosan keressük a kiadót. A „BiLeDegradable” című albumunk csak egy köztes darab. Az új lemez a legbrutálisabb, legkeményebb, legnyugtalanítóbb zene, amit valaha létrehoztunk. Sokakat meg fog lepni, hiszen folyamatosan keresünk új irányokat, hogy fenntartsuk saját zenei érdeklődésünket. Megbecsüljük és nagyra értékeljük mindazt a támogatást, amit a rajongóinktól kapunk.

A szexuális neveletlenség reklámozása régóta fennálló célunk. Nem vagyunk mi disznók? Mi vagyunk a BiLe.”

A tagok: Krysztoff, az énekes, és aki az előzőeket a fejetekhez vágta, R.H.Bear, ő a basszus, néha szintis, de az biztos, hogy több, mint 250 tetoválása van, Bred Pirozzi, a másik basszus, plusz háttérénekes, most szállt be a bandába John Desalvo ex-KMFDM dobos is, Bobahouse & Sin-D pedig a showt biztosítják, garantáltan 18 éven felülieknek! Jaymz, a másik szintis nemrég hagyta ott a bandát, hogy folytassa munkáját, mint pincér. Nem baj, azért a BiLe még szereti őt, és nagyon hiányolja persze. Sajnálhatja is, hogy elmegy, mert a BiLe szerepelhet egy valószínűleg elég durva filmben, melynek a címe Strangeland (várhatjuk, míg nálunk is lesz), a soundtracken olyan bandák szerepelnek, mint: Rage Against The Machine, Pantera, Marilyn Manson, Korn, Anthrax, C.O.C., Tool, Type-O Negative... bíztató!

get out KIFELÉ

a hangok kiabálnak,
hogy elutasítsák az akaratomat
elnyelnek engem
szabályoznak engem
azt parancsolják, hogy öljek
szétszakít és szétrepeszt és a halálba taszít
minden lélegzetvétel csak növeli
a gyűlölet lángját bennem
ELŐTTEM – MÖGÖTTEM – KÖRÜLÖTTEM
KISZABADULNI!
a vérem egyenletesen pezseg
elhiteti velem, hogy szeretni fogom
ezt a dolgot
a saját agyam egy mosollyal elintéz
a füleim véreznek
a szemeim kifordulnak
a saját rosszindulatomba süllyedek...
ELŐTTEM – MÖGÖTTEM – KÖRÜLÖTTEM
KISZABADULNI!

fuckin’ loser KIBASZOTT VESZTES

ahogyan sütögetek ebben
az avas kemencében,
amit mi földnek hívunk
nehezen lélegzem
keresztül a szemeten és mocskon
itt érzem az ízét a számban
a rosszindulat hidegvérrel magába szív
szarul érzem magam
újra és újra és újra és újra
egy rohadt vesztes vagy és egy semmi
soha nem emelkedsz fel
beleragadsz abba a mélységbe, amiben laksz
nincs kiút
úgy érzem hamarosan találkozom
a teremtőmmel
csak arra várok, hogy meghaljak
és új formát öltsek
fázom
mosolygok pedig a gyűlölet égeti a lelkem
egy rohadt vesztes vagy és egy semmi
semmi és senki
egy kibaszott vesztes vagy
ez minden ami valaha is leszel
egy kibaszott vesztes vagy
de én nem
egy rohadt vesztes vagy és egy semmi
FUCK OFF YOU AINT SHIT

Diszkográfia
94, *Suckpump* (CD)
96, *Teknowhore* (CD)
97, *BiLedegradable* (CD)

Contact:
e-mail: krztoff@aol.com
website: www.teknowhore.com

A Pig név – alias Raymond Watts – honi körökben nem cseng túl ismerősen, talán csak a KMFDM-mel közös *„KMFDM Vs. Pig”* Ep mond valamit, de ez sem öregbíti igazából egyik csapat hírnevét sem. A *„Wrecked”* címmel megjelent, új Pig album remélhetőleg gyökeresen változtat a helyzeten...

„Úgy érzem magam, mint egy leprás. Nem érzem magam úgy, mint egy industrial zenész, akire cimkét lehet ragasztani. Csak én vagyok és a felvevőm, egyáltalán nem vagyok része az industrial-mozgalomnak. Nem állok egy esernyő alatt, nem állok egy kiadó mellett, nem állok egy stúdió mellett. Egy szobában vagyok a felvevőmmel, egy rakás diszkkel és próbálom meghallani ezt a belülről fakadó sikoltó hangot.”

Everything you HATE, everything you HURT I LOVE

Piget előző életeiben, mint a Foetus Raymond Scaballeroját ismerhettük, besegített a Psychic TV-ben, pörgött az Einstürzende Neubautennel és katalizátorként működött a KMFDM alapításánál is. Londonban kezdte el zenei pályafutását, ahol is hangmanipulációkat és koncerterősítést csinált a Psychic Tv-nek. Nemsokára beleütközött az Einstürzende Neubatenbe és maga mögött hagyva az angol színtér ájult önelégültségét, gyorsan Hamburgba költözött, létrehozva a Building Site stúdiót egy volt fegyverraktár épületében. Hasonló gondolkodású emberek után kutatott, akikkel olyan zenét csinálhat, ahol a hangzás milyensége elé helyezhetik az emberekre gyakorolt kényszerítő hatását.

Itt találkozott Watts először Sascha Konietzkoval, aki ekkor éppen porszívók segítségével kísérelte meg áttörni környezete lapos zenei törekvéseit. Végül sikerült Konietzko és En Esch ellenállását megtörni és bekényszeríteni őket a jéghideg Building Site stúdióba, hogy felvegyék a debütáló KMFDM albumot, a *„What Do You Know Deutschland?”*-ot.

Watts – mint a KMFDM hangzásának egyik mérnöke – keletebre vonult, hogy behatolva a német avant garde szívébe, újabb kísérleteinek táptalajt találhasson. (Ezidőalatt a KMFDM Amerikába helyezte át székhelyét.) Végre minden összevágott, ahhoz, hogy megszülethessen a Pig egy alagsori stúdióban, szemben a Berlini fallal. Itt készült el az első anyag *„A Poke in the Eye”* címmel, majd a 12”-es *„Shit for Brains”* is.

Hell is all that I see, MY CELL IS MY SANCTUARY

„A Pig a reakció mindaz ellen, amit valaha is csináltam. Annak ellenére, hogy igazán élveztem a másokkal való együttműködést, mindig is meg volt bennem a vágy, hogy csináljak valamit, ami kaotikusabb, kísérletezőbb: pontosan azt, ami a Pig.”

A fal lebontása után Berlin elvesztette minden érdekességét a Pig számára, Watts ideje nagyrészét Tokyo és London között osztotta fel, főleg japán közreműködők után kutatva.

Trent Reznor – aki már régóta kísérte figyelemmel a Piget – 1992-ben találkozott Watts-szal, egy londoni klubkoncerten, ahol Watts lenyűgözve hallotta, hogy Reznor ismeri az egész Pig diszkográfiát. A találkozás következményeképp az 1994-es európai Nine Inch Nails turnét a Pig nyitotta, valódi disznófejekkel téve teljessé az előadást.

Pár éve futott ismét össze Konietzko Watts-szal, majd összehozták a már említett *„KMFDM Vs. Pig”* Ep-t, amit a *„Nihil”*-en való közreműködés követett. Az új KMFDM albumon pedig már két számot is énekel: *„Spit Sperm”*, *„Unfit”*, amig Günter Schulz és Konietzko a *„Wrecked”* album munkálataiban vett részt.

„A Piggel mindkét kezem a kormányon tudom tartani és bármelyik sziklára eljutok vele. És senki nem szól bele, hogy ’állj már le, mi lesz a gitárszólómmal?’ meg hasonlók. Ez az én kis masírozó hadseregem, és senki az útjába nem állhat.”

Inebriate me one more time, A FRIEND OF THE DEVIL IS a friend of mine

Diszkográfia

88, *Never for Fun* 12”
88, *A Poke in the Eye* LP/CD
89, *Sick City* 12”
91, *Praise the Lard* LP/CD
92, *Hello Hooray* 12”
92, *A Stroll in the Pork* LP/CD
93, *Hello Hooray* / *Sick City* (live) 12”
93, *Shit for Brains (J.G. Thirlwell remix)* CD
93, *The Swining* CD
93, *The Fountain of Miracles* 12” off. bootleg
94, *Red Raw and Rose* EP
95, *Painiac* EP
95, *Sinsation* CD
97, *Wrecked* CD

PROJECT PITCHfork aurora SUTRA

Ha kezébe veszi valaki manapság a Zillo nevezetű német, havonta megjelenő alternatív-individuell-independent újságot, láthatja, hogy a germán felségterületeken rettentően népszerű manapság a gothic-dark-EBM vonal. A zenekartagok csurom feketében, lakk-bőr és egyéb S/M cuccokban, az újság pedig teletömve party- és boltreklámokkal (Leder-Latex-Lack-S/M). Számomra néha úgy tűnik, hogy a külsőségek, a kellékek fontosabbá válnak a zenénél. Erről az egészről egyébként már kérdeztük Rudy R.-t (Wumpscut), az interjú a Phobia 3. számában olvasható. Nos, a Project Pitchfork csupán annyival lóg ki a rengeteg német dark-electro banda közül, hogy zenéjének stílusa és egyénisége van.

Glowing like IO IN SPACE

A zenekar története 1989-ben, egy Girls Under Glass nevű banda koncertjén kezdődött, ahol is megismerkedett egymással Peter Spilles, Dirk Scheuber és Patricia Nigiani. Miután rájöttek, hogy mindhármukat ugyanazon zenék érdeklik, eldöntötték, hogy megpróbálkoznak egy együttessel. Első koncertjük Hamburgban volt 1990-ben, itt ismerkedtek meg Matthias Rewiggel, a hangtechnikussal, aki sokat segített nekik a felvételekben. Később találkoztak Kai Lotzéval is, aki azóta is a zenekar manageréként dolgozik. Ezidőtájt jelent meg a Pitchfork első demoja, a *„K.N.K.A.”*. A demora a Hypnobeat kiadó ugrott először, ők adták ki a zenekar első CD-jét, a *„Dhyani”*-t. A stúdiófelvétel 3 napig tartott, és az egész nagyon összevágott lett, bár így is elég jól fogyott. 1992-ben már igényesebb borítóval és jobb, minőségibb stúdióhangzással jelent meg a *„Lam-Bras”*, a második album. Erről a *„Conjure”* című szám komolyabb sikereket ért el a klubokban. Az utolsó Hypnobeates CD, a legsikeresebb Project Pitchfork lemez, az *„Entity”* '92 végén jelent meg. Ki is jött egy maxi, a *„Souls/Islands”*, amivel '93 tavaszán a Project Pitchfork a német elektro-wave színtér legnépszerűbb bandája lett. Természetesen ekkor hagyja ott a zenekar a Hypnobeatet, és átigazol az ekkor még fiatal Offbeathez.

Az Offbeatnél megjelent első Project Pitchfork lemez a *„Carrion”*, amin megjelenik egy Human League feldolgozás is, kisebb sikert aratva. 1994 februárjában jelenik meg az *„IO”* nagylemez, amin a zenekar már kicsit más irányokba tekinget. Az *„IO”* az elejétől a végéig izgalmas, dallamos dark-EBM zene. És egyáltalán nem szomorú, nem kétségbeesett és búskomor, mint általában a dark, hanem benne van az EBM dinamizmusa és ereje, valamint a középkori 'lovagi' hangulat. A *„Renascence”* című szám maxiján Bill Leeb (FLA) és Ernst Horn (Deine Lakaien) remixei szerepelnek.

Ekkor születik meg az Aurora project, melyet Peter és Patricia készít. Egyből két lemez is megjelenik: *„The Land of Harm and Appletrees”* és *„The Dimension Gate”* címmel. Az utóbbin megtalálhatók Peter szólóprojectjének, a Sutrának is pár felvétele. Az Aurorán bárki meghallja, hogy Pitchfork-project, a különbség az, hogy míg Peter a Pitchforkban énekes, addig az Aurorában Peter vállalja magára a zenész és Patricia az éneke szerepét. A *„The Dimension Gate”*-en gyönyörű dallamokat és középkorias, ám elektronikus és néha szimfónikus zenét hallhatunk. A Sutra pedig egy érdekes instrumentális próbálkozás, sok ambient beütéssel. *(Az Aurora „The Quest” szövegfordítását lásd a Phobia 2. számában.)*

Sajnos 1995-től vége a közreműködésnek, az Aurorát Patricia egyedül viszi tovább. Peter ugyanis Jürgen Jansennel (Cassandra Complex) dolgozik együtt, Dirk pedig Guido Frickevel (Second Voice) készít közös projectet *„Anti-Victim-Device”* néven. Patricia még egy zenekaron dolgozik, *„Sun God”* név alatt Lacasa del Ciddel, a multiinstrumentalistával. A Sun God egy sprirituális-meditációs zene, amely nem elektronika-központú, hanem igyekszik keleti, egzotikus hangszereket, pl. tabla, szitár megszólaltatni.

Közben a Project Pitchforkot sem hanyagolják el, megjelenik egy videokazetta *„Glowing Like IO"* címmel. Az USA-ban megjelenik egy *„Best of..."* album, azután a zenekar otthagyja az Offbeatet, ugyanis kiadófüggetlen akar lenni.

1995 márciusában jelenik meg a Candyland Entertainment kiadónál, mely a managerrel együtt alapított saját kiadó, a *„Corps d'Armour"* EPCD, ami megint másfelé viszi a Project Pitchfork stílusát. E stílus jegyében jelenik meg az *„Alpha & Omega"* nagylemez, amely szerintem gyengébb és jellegtelenebb az *„IO"*-nál.

Az *„Alpha & Omega"* designja gyönyörű, a CD egy kis fém-dobozkában van elhelyezve. A lemez turnéja után megjelenik egy mix-CD is *„CH-I"* címmel.

Mivel a Project Pitchfork már elérkezett egy szintre, és nem tétlenkedett az elmúlt pár év alatt, '96-ban megjelentet egy *„The early years '89-'93"* című válogatás lemezt, hogy akik esetleg később csatlakoztak a zenekar rajongótáborához, megismerhessék a korai Pitchfork hangulatot, ami sokat változott az évek alatt. A CD az USA-ban szintén megjelent.

1996 őszén halad tovább a Project Pitchfork, az új MCD címe *„En Garde"*, majd 1997 elején megjelenik a *„Chakra: Red"* album, mely teljesen új hangzást tár elénk. Sokkal keményebb és durvább, sokkal indusztriálisabb, és felfedezhetők benne az új, divatos stílusjegyek, breakbeat ütemek. Mindenesetre a darknak és a középkori hangulatnak már nyoma sincs, az új Project Pitchfork lemez már a jövő, és annyira sajátos stílusban, hogy az már összetéveszthetetlen. És nem hiszem, hogy lenne megállás.

Project Pitchfork diszkográfia:

91, *Dhyani* LP/CD
91, *Precious new world* 7"-Box limited
91, *Psychic Torture* Maxi/MCD
92, *Lam-'Bras* LP/CD
92, *Entities* CD
93, *Souls* / *Island* Minialbum CD
93, *Carrion* MCD
94, *IO* LP/CD
94, *Renascence* MCD
95, *Corps d'amour* Minialbum CD
95, *Alpha Omega* CD
95, *CH'I* MIX-CD
96, *The early years '89-'93* compilation CD
96, *En Garde* MCD
97, *Chakra:* Red CD
98, *Steelrose* single

Aurora Sutra diszkográfia:

94, *Aurora* single
94, *The Land of Harm and Appletrees* CD
94, *The Dimension Gate* CD
96, *Passing Over in Silence* CD
98, *I and I shall descend* CD

:Wumpscut: Born Again CD

(Beton Kopf Media - Marschallstrasse 3, 84028 Landshut, Germany)

A legutóbbi :W: lemez, amely még a tavalyi év végén jelent meg. Ez tulajdonképpen egy remixprodukció, amit csak egy-két új szám egészít ki: 14 szám, 73 perc. Ebből 9 az *„Embryodead"*-ről, 2 a *„Bunkertor"* 7-ről, 1 remix a Aghast View-tól és 2 új, a *„Wumpsex"* és a *„Man's Complete Idiot"*, melyek a lemez leggyengébb részei.

Közreműködők: B-Ton-K, Noisex, Haujobb, Brain Leisure. Általában, ha remixlemezről van szó, akkor mindenki húzza a száját és nagyrészt igaza is van, de ezt most semmiképpen nem tehetnénk meg, ugyanis ez a lemez nagyon-nagyon jóra sikeredett, annak ellenére, hogy több számból most kimaradt Rudy Ratzinger közkedvelt énekhangja. Zeneileg viszont nagyon át lettek dolgozva a számok, néhol felfedezhetők még az igazi régi EBM-es elemek is. Szinte az összes szám új, keményebb hangzást kapott. Mind közül is a legkiemelkedőbb a *„Thorns"*, az eddig még soha nem hallott fenomenális női vokálnak köszönhetően, sokak szerint ez a lemez csúcspontja! A legjobbak: *„Is It You (scinzillating mixx)"*, *„Angel (DJdead remixx)"*, *„Embryodead (DJdead remixx)"*, *„Down ThereWe Belong (Instrumental Take 1)"*. Mindenképpen érdemes beszerezni (bár ez nem túl könnyű...)!

A következő lemez : *„Boeses Junges Fleisch (Eevil Young Flesh)"*, előreláthatólag még '98-ban.

Cevin Key Music For Cats CD

(Metropolis Records - P.O.Box 54307, Philadelphia, PA 19105, USA)

Cevin Keynek két fontos munkája is megjelent az 1997-es év folyamán, a saját kiadóján, a Subconsciousön keresztül. Az egyik egy szólólemez, amely '94 és '97 közötti felvételeket tartalmaz, ez tulajdonképpen a Subconscious Birdwatcher ága alatt jelent meg, és úgy néz ki, sorozat lesz belőle, mert rá van írva a CD-re: part one of three. Egyébként nem csak Cevin munkája a lemez, hanem az ő 'electronic orchestrá'-jáé, személy szerint: d.R. Goettel, Genesis P'Orridge, Ashok Sarkar and John West, Philth és Spybey, vagyis nagyjából a Downloadosok. A zene pedig szintén nem áll messze a Downloadtól, hanem egy az egyben ugyanaz és attól semmiben sem különbözik. Tizenhárom felvétel 74 percben, zűrzavar, apró dallamok, monotónia és melankólia, mindez egyben, összesűrítve. A zene a Skinny Puppy alól. Elsőre kiismerhetelen és kaotikus, többszöri meghallgatás után viszont gyönyörű érzésekkel ajándékoz meg. Persze vannak kibírhatatlan és feldolgozhatatlan részek.

Download III CD

Az új Download persze már sokkal hallgatóbarátabb, könnyebb és finomabb. Ez eddig a legsikerültebb lemezük. A kisebb káoszban ott vannak alul a mai divat-trendek: drum'n-bass, acid, persze alig kivehetően és elbújva, rajtuk ezer pörgés és csavarás, mindez egyben jön ki a hangszórókból be a füledbe, és az agyadnak nehéz a feladata: szét kell szedni és értelmezni. Próbálkozz vele, mert érdemes!

B-Ton-K SemiHum@nBeing CD

a compilation for the w(e)ir(e)d generation

(Mental Ulcer Forges/BKM - Marschallstrasse 3, 84028 Landshut, Germany)

A B-Ton-K egy '98-ban alakult zenekar, akiket külföldön már nagyon nyomnak. Ehhez a hirtelen hírnévhez az is hozzájárult, hogy Rudy R. (:W:) is adta a nevét a projecthez. Igazából nekem semmi újat nem hozott és hát tényleg érezni a :W: által generált hangzásvilágot. A lemez meghallhatása után az emberben csak annyit hagy hátra, hogy ha belegondol, akkor azt mondja: igen, nem volt rossz, volt ezen egy két jó szám is... Sajnos semmi több, semmi maradandó. De azért nem akarom leírni őket, mert lehet, hogy egy két embernek ez nagyon bejönne itthon, és igazából, aki nagy :W: fan, annak még talán kedvence islehet, mert hát nevezhetnénk ezt a lemezt akár a :W: egy sokkal nyersebb megjelenési formájának is, annak ellenére, hogy sehol nem éri el annak profizmusát. Beszerzésére egyetlen esélyként a kontaktcímüket látom...

Exoskeleton Progressive Blindfold CD

(P.B.Recordings - P.O.Box 423827, San Francisco, CA 94142, USA)

Ezek a zenék közel állnak a Ant-Zen által felvonultatott együttesek hangzásvilágához, de itt már mindenki a jobbik formáját mutatja. (Lásd Ant-hology-kritikánkat a 38. oldalon)

Ezen a válogatáson már a 'stílus' nagyöregje, a Dive is helyet kapott, igaz szerintem pont ő produkált az egyik leggyengébben (sajnos), annak ellenére, hogy ő azért technikailag tényleg a többiek fölé emelkedik. A híresebb arcok még: Morgue Mechanism, Salt, Noisex, Imminent Starvation. Viszont a legjobb produkció a Blink Twice *„Striving”*-je, ami mindjart a lemez elején sokkol minket szaggatott, monoton ütemével és a háttérben futó vészjósló elektronikus hangfolyamaival!

Negatívum, hogy ezek a zenék egyáltalán nem énekcentrikusak, és tényleg csak egy-két zenekarnál lehet felfedezni némi énekre utaló próbálkozást.

Mindent összevetve szerintem jó ez a lemez, és tényleg hordoz magával egyfajta sajáttos érzésvilágot, de talán pont ezért felel meg arra, hogy leülj és egyben meghallgasd az egészet (de itt most nem egy forró nyári délutánra gondolok...)!

Canister Blame CD

(Phoenix Productions - 411A Highland Ave. #342, Somerville, MA 02144, USA)

Egy 8 számos lemez, még '96-ból. Canister: egy három tagú banda valahonnan az USA-ból. Azelőtt semmit sem hallottam róluk.

Ettől függetlenül szerintem a lemezük meglehetősen jól sikerült, sőt kifejezetten olyan a lemez, amely egyszerűen folyamatos hallgatásra kényszerít. A számok szinte mind más hangzásúak és mindegyikben van egy-egy olyan elem ami megfog és arra ösztönöz, hogy meghallgasd mindet. Még az ének típusa sem egyforma a számok során, van olyan, aminek teljes mértékben olyan a hangzása mintha egy csapból(!) folyó víz hullámait ötvözték volna az énekes keserű hangjával. A zene: gitárok és gépek ötvözete, de nem abban a már megszokott daráló stílusban, ami azért nem is baj. Egy kicsit talán a Dogpile-ra emlékeztet.

Számaik szövegei nem takarnak sok mindent, de végigkísérnek egy elég beteges és veszélyes világon, aminek az egyik leggyakrabban használt kifejezése: FEAR!

Sajnos nem tudok több létező anyagáról az együttesnek, de szívesen meghallgatnám!

III. Világnézet fanzine NO.2.

(4029, Debrecen, Monostor utca 21/4)

Második számával jelentkezik a III. Világnézet ipari-indusztriális fanzine. Leginkább a klasszikus ipari formációkkal foglalkozik: Einstürzende Neubauten, Laibach, Diamanda Gallas, Genesis P. Orridge, Monty Cantsin, de helyet kapott hasábjain a Rammstein is, illetve egy rövid megemlékezés és történeti összefoglaló a magyar CMC emlékezetes tevékenységéről. Mindez 30 oldalon, fénymásolva,

New Rock & Metal Hammer 97 szept

Teljesen váratlanul került hozzám ez a lap – egy barátom révén – ami tulajdonképpen a Metal Hammer német nyelvű változata (remélem ebben nem tévedek). Eddig csak a magyarral találkoztam és hát eléggé meglepett ez a kiadvány. Legelőször a kivitele fogott meg, teljesen profi a szerkesztés és a design, ellentétben magyar 'testvérével', melynek külcsíne hagy némi kívánnivalót maga után.

A német nyelvű tartalmát és külsejét tekintve inkább underground, mint metal, és a benne szereplő poszteren is a Project Pitchfork énekese látható. Ez viszont már igazán, csak az electro rajongóknak kell, hogy ismerős legyen. Szinte az összes hír és még a legrövidebb írás is fényképpel ellátott. Részletes koncertajánlatok és zenetechnikai hírek is helyet kaptak. Ezeket kivéve az újság tartalmi felepítése megegyezik a hazaival: komplett cikkek, lemezkritikák, hangpróba stb.

Még egy nagy pozitívuma van, ez pedig a CD melléklet, melyen közel 20 válogatott zenekar aktuális számai hallhatók (van rajt még Armageddon Dildos is). De úgy tudom a CD csak alkalmanként jár az újsághoz.

Ebben a számban a legnagyobb szerepet a mostani nagy kedvenc, a Rammstein kapta. Szinte minden második oldalon említésre kerülnek valamilyen formában – ez azért egy kicsit már túlzás. A hangpróbát is ők nyerték. Ezen azért csodálkozom, mert az általuk felhasznált egyszerű gitártémák nem tudom hogyan elégíthették ki a gitárcentrikus bírákat.

Egészében nagyon szimpatikus az egész újság és mégegyszer megjegyzem, hogy nagyon profi a kivitel – már értem miért tartják külföldön az első számú Rock és Metal magazinnak.

Himalaya Live Performance MC

(Lyssa Productions/Vámosi Tamás - Pécs, 7634, Rácvárosi út 33/b, Hungary)

Nincsenek címek, csak a koncepció. A Himalaya koncepciója. Izgalmasnak igérkezik ez az új magyar elektro projekt, mely részben a Plasma Pool egyik utódzenekara, bár nyomdokait távolról sem követi. Ez a teljesen elszállt, füstös ambient-elektro-trance zene valóban elkalauzol arra a helyre, amit a borítón is láthatunk – a Himalaya gyönyörű hegyvidékére: magány, csönd és a teljes nyugalom országa. És mindez csodálatos is lenne, a zene tényleg visz, ám – valószínüleg a demo koncert mívoltából adódva – elég gyakori elcsúszások fedezhetők fel. Néha teljesen oda nem illő hangok (zongorafutamok-szólamok) idegesítik feleslegesen a hallgatót. A demo végén hallható két stúdiófelvétel, ezek azonban bizonyítják, hogy ezek a hibák ott nem léteznek.

A zenekar kb. 2 éve alakult, a tagok Csihar Attila, Dicso Balázs, Machát Zsolt. A stílust ők 'transcendental pagan dance'-ként határozzák meg. Céljuk egy új dimenzió létrehozása. Minden fellépési lehetőség érdekli őket, úgyhogy ha valaki tud számukra ilyet biztosítani, írjon a fenti címre.

Ant-hology The 5th Annyversary Compilation Of Ant-Zen DCD

(S.ALT - Lessingstrasse 7a, 93049 Regensburg, Germany)

A lemez az Ant-Zen kiadó által jegyzett zenekarok egy-egy felvételét tartalmazza, ami a kiadó 5. évfordulójának alkalmából készült.

Hát mit is mondjak. Ennek a dupla CD-nek a meghallgatása nagyon-nagy erőfeszítést igényel szerintem bárki számára! Ilyen száraz, monoton es gépies zenékkel még nem találkoztam, ha az egészet be kéne határolnunk akkor az összes zenét valahova a korai Dive nyomdokaira kéne visszavezetni. Szerintem ez már sok embernek elárulta, miről is van itt szó. Rengeteg a zenekar, melyek közül az ismertebbek: Noisex, Salt, P.A.L, Imminent Starvation. A többiről még nem is hallottam. De mindegyikre jellemző, hogy szinte a legminimálisabb hangokból állítják össze művüket, mely minden esetben annyira nyers és szürke, hogy azt már leírni is nehéz lenne.

Amúgy a lemez csak kiadatlan számokat tartalmaz (lehet, hogy jobban jártunk volna, ha...).

Azért az Imminent Starvation *„Tentack”*-je, ami még ráadásul live(!) felvétel is, tényleg nagyon jóra sikerült. Ennyi...

Nemzedéki Probléma fanzine NO.3.

(A/5, 56 OLDAL, Szegedi András, 9023 Győr Földes Gábor út 22.)

Ahogy látom, az újság neve már csak NP, alcím: 'Mindent bele! Undergound Fanzine'. Egy igazi egotrippes, nyomulós 'zine, és bár a hátoldal kissé sivárra sikeredett, olyan, amilyennek szerintem, lennie kell: ízig-vérig undergound, néha már túlságosan is. Az Andrisról viszont annyit tudni kell, hogy noise-rock- és angol elektronikus tánczene-fanatikus, bár ez az újságból úgyis kiderül. És még annyit, hogy a világon ő meséli a leghihetetlenebb sztorikat, amiből egy-kettőt az újságjában is fel lehet fedezni, főleg a balatoni körképnél, annál betegre röhögi magát az ember.

Tartalom: Chemical Brothers, Jon Spencer Blues Explosion, Bluetip, Squirrels, Hellhole és Deep, Lungfish, Tar, Trottel, deus, Gus-Gus, recenziók és még ezer minden, amiért érdemes megvenni ezt az újságot. A középkori csillagokat viszont nem értem.

Down Underground Vol. 2. CD

Music from the Australian underground

(Stephen Harris, T.O.A.N. Productions, P.O. Box 103., Macarthur Square N.S.W., 2560, Australia)

Fergeteges. Ez az ausztrál underground színtér felettébb izgalmas lehet. A *„Down Under Ground”* című compilation CD mindenfajta stílusból válogat, de leginkább a sötét, húzós, gitárzúzásokkal telített black-metal-dark-industrial-alternatív jelzők illenek rá. Persze van rajt EBM is, de istenbizony, azok a leggyengébb alkotások. Mindjárt a bevezető Closed World Assumption nevű zenekar *„Drama Queen”* című száma valami teljesen beteg világba kalauzol, melyet aztán nem veszít el a CD 69. percéig sem. A lemez legeslegjobb száma a Nale *„Victim of a Modern Age”*, valahol a Godflesh-re emlékeztet, de annál azért hallgathatóbb. A Troll nagyon ígéretesnek tűnik, dallamos hangzásvilágával és a női énekkel (alatta metal-zúzások), a Gretels Pointless Existence a Butthole Surferst juttatja eszembe, a Click pedig a Korn hörgős-lágy ének, félrehangolt gitár stílusát hozza. Egyedül az Aerbourne nevű zenekar felvétele nem jön be, ez olyan hagyományos értelemben vett heavy metal.

A lemez egészében viszont remek, és ez az egyik legjobb promo CD, amit valaha kaptam. Örülök is neki.

Consolidated Dropped CD

(Sol3 Records/Roadrunner)

Amikor '96-ban láttam a Consolidatedet Bécsben, azt gondoltam, hogy valamiféle búcsúkoncerten vagyok, mivel nem azt a Consolidatedet láttam, amit a lemezekről megismertem. Egyébként is, akkor már 2 éve nem adtak ki semmit, azon is csodálkoztam, hogy egyáltalán fellépnek.

Aztán '97-ben megjelent a *„Dropped”* , ami már pontosan követi a *„Business of Punishment”* hangulatát, és nyoma sem található a régi Consolidatednek. Ennyi stílus nagyszerű ötvözését talán még soha nem hallottam, blues, rock, hardcore, industrial, plusz még a Consolidated szokásos feelingje. Szerintem a zenekar jó úton halad, hogy megalkossa legjobb lemezét, hacsak nem ez volt az!

Rammstein Das Modell MCD

(Motor Music GmbH./Pilgrim - P.O.Box 540 101, 10042 Berlin, Germany)

Végre egy maxi a Rammsteintől ami tényleg használható is valamire. Most ezt nem azért mondom, mert valami bajom van a zenekarral, sőt...! De, tényleg, eddigi pályafutásuk alatt a legtöbb single lemezük szinte csak album verziójú számokat, vagy esetleg béna mixeket tartalmazott. Ez a lemez viszont midenben ellentmond az előzőeknek.

A négy számos maxi lemez címadó dala a *„Das Modell”* – a híres Kraftwerk szám feldolgozása még 1978-ból – melyben jól sikerült átültetniük az eredeti szám dallamait nyers gitárhangzásukra, pozitívum még, hogy a szintirészeket az eredeti hangokkal játszották fel.

A második szám a *„Kokain”*, melyben Till Lindemann ismét megmutatja fantasztikus énektudását, kemény és lágy dallamok követik egymást végig a szám során. Mindez a már megszokott és talán valahonnan ismerősnek is tűnő kemény gitárriffek kíséretében.

A harmadik szám az *„Alter Mann”*, amihez azt írták, hogy special version, de igazából csak annyiban különbözik a *„Sehnsucht”*-on szereplő társától, hogy a refrénbe egy női énekhang is bekerült. Nagy öröm, hogy ez a dal is rákerült a lemezre, hiszen ez az egyik legkedveltebb és legjobb(!) Rammstein szám, amit ezidáig hallhattunk!

A negyedik szám viszont már nem zenei anyag, hanem egy lövöldözős PC-s játék, ami a zenekar tagjaira épül. Szerintem elég idétlenre sikerült, vagyis hát inkább azt mondanám, hogy nem valami komoly dolog...

Azt hiszem a Rammsteinék most ráálltak erre a számítógépes témára, mivel a következő lemezük a 9(!) számos *„Du Riechst So Gut '98”* utolsó száma is egy multimédiás anyag, mégpedig a *„Du Riechst So Gut”* '95-ös videoklippje!

